

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 243

22 Ekim 2005

1.000.000 TL - 1 YTL

**Biz sokaktan
yanayız**

sayfa: 3

**İklim
değişiyor,
biz durdurabiliriz**

sayfa: 4

Irak Anayasa oylaması:

ABD DEMOKRASİ DEĞİL ÖLÜM GETİRDİ

Amerikan emperyalizmi Irak'ta son kozlarını oynuyor. Bir yandan Anayasa oylaması yapıldı, diğer yandan Saddam Hüseyin'in mahkemesi başladı.

George Bush Irak'a demokrasi ve huzur getireceklerini, Irak'ta şiddetin son bulacağını söylüyordu.

Ne var ki Anayasa oylaması

yapılırken ABD helikopterleri Ramadi'yi bombalıyorlardı. Ramadi'nin yakınındaki bir köy olan Al bu Faraj'da ise 40 sivil havadan açılan ateşle öldürüldü.

Anayasa oylamasına katılım düşük. Sunniler yoğun bir biçimde hayır oyu verdiler. Kısacası herkes bu Anayasa oylamasının bütünüyle anlamsız

olduğunu biliyor.

Saddam'ın yargılanması da Iraklıların çoğunluğu tarafından aynı şekilde emperyalistlerin bir oyunu olarak görülüyor.

Açık ki ABD'nin Irak'taki günleri çok sayılı. Artık bunu ABD yetkilileri de belirtiyorlar. Sorun şimdi ABD'nin çekilmek için iyi bir bahane bulması...

Avrupa Birliği:

Kim ne bekliyor

sayfa: 6-7

**Türk solunun
çıkması**

sayfa: 8-9

Van Üniversitesi rektörü tutuklandı. Yolsuzluk yaptığı iddia ediliyor.

Öncelikle hakkında her dava açılanın tutuklanmasının yasal olmadığını vurgulamak gerekiyor. Eğer sanığın bir işi varsa, delilleri yok etme olasılığı yoksa, kaçacağına dair kuvvetli işaretler yoksa

YÖK, AKP ve demokrasi

tutuklanmasına gerek yoktur. Bu nedenle rektörün tutuklanması siyasi bir tutumdur.

Öte yandan YÖK ve birçok üniversite rektörünün aynı

ağızdan kopardıkları yaygarayı da anlamak mümkün değildir.

CHP ve YÖK Van Üniversitesi rektörünün siyasi bir saldırı altında olduğunu

iddia ediyorlar. Oysa iddia tamamen yolsuzluğa ilişkin.

Eğer rektörün yolsuzlukla bir ilgisi yoksa aklanır. Aksi takdirde YÖK ve laik cephenin bir kere daha çirkin yüzü ortaya çıkar.

Laik cephe bu tür tutumları ile kendisini daha da yıpratmaktadır.

**"Hrant Drink ve
Orhan Pamuk
başımızın tacıdır"**

sayfa: 9

Kuş gribi kimin icadı?

"Kuş gribi" paniği Asya ülkelerinin ardından Türkiye'de de ortaya çıktı. Türkiye'de birkaç yerde yaşanan tavuk ölümleri ve Manyas'ta bölgenin tamamen karantinaya alınması paniği daha da çok tırmandırıyor. Birde AB'nin Türkiye'de ve Romanya'da rastlanan vakalarda "ölümcül" nitelikte olan H5N1 virüsüne rastlandı diye açıklamada bulunması durumu iyice belirsizleştiriyor.

Bu konuda ortalıkta birçok uzmanın görüşü dolaşıp gidiyor. Kimileri, önlemlerin alınmasıyla ya da yeteri kadar alınmamasıyla paralel 2 ila 150 milyon arasında ölümün gerçekleşebileceği belirtiyor. Kimileri ise aslında böyle bir virüsün bile varlığından şüphe duy-

duğunu başkaları ise tehlikenin aşıldığından söz ediyor. Şimdi farklı açıklamalarda bulunup dikkatleri üzerine çeken Dr. Leonard Horowitz' in görüşlerine bakalım.

Amerikalı araştırmacı, son makalesinde şöyle diyor: "Kuş gribi, bir salgın ihtimalinden fazla bir şey haline gelirse, bunun sebebi siyasi ve ekonomik planlar olacaktır. Bu tez; medyanın yanlış aktarımı, riskli ve değersiz ilaçlardan elde edilen devasa kârlar, geçmiş virüslerin ortaya çıkardığı derslerin gözardı edilmesi, mutant grip virüslerinin üretildiği genetik çalışmaların devamı, Beyaz Saray ve ilaç tekelleri arasındaki kirliliği ve skandallar gibi gelişmelerle destekleniyor." (Global Research,

12 Ekim 2005)

Ayrıca makalesinde Horowitz bize şu ana kadar Asya'da gerçekleşen 65 ölümlü sorunlu sağlık hizmetlerine bağlı ve heryıl Amerika'da grip kaynaklı ölümlerin 40 bin olduğunu hatırlatıyor.

Şu an virüs sadece kuştan kuşa geçebiliyor insanlarda kuşlara nazaran çok az rastlandı. İlaç tekelleri başta Roche olmak üzere insan proteinleri ile insana bulaşan virüsün aşısını aramaya başladılar bile. Bu, şu anlama geliyor, insana rahatça geçen virüs tipini laboratuvarlarda üretmeye başladılar. Kendi ürettikleri virüsü başta Roche olmak üzere tekeller "kazayla" ellerinden her an kaçırabilirler.

Eğitim özelleştiriliyor

Geçen günlerde ilginç bir yasa hazırlandı. Özel okullarda çocuklarını okutan ailelere devlet indirimli kredi vermeyi kolaylaştırmasının yanında bir çok başka kolaylık da sağlayacak.

Aslında basbayağı şirket olan özel okulların giderlerinin bir kısmının karşılanması ve bazı öğrencilerin devlet bursuyla özel okullarda okutulması da var. Bu, çeşitli sektörlerde başlayan özelleştirme atağının eğitimdeki ayaklarından biri.

Neden, insanlar çocuklarını bırakın özel okulu devlet okuluna gönderemezken zaten hali vakti yerinde olan bu insanlara yardım ediyor? Birde işe şöyle bir cila bulmuşlar "özel okullarda görev yapan öğretmenlere sendika hakkı" Bu, zaten sakat bir sendika yasasıyla nasıl garanti edilebilir ki. Öğretmenler hangi güvenceye sahipler? Hiçbir güvence verilmeden böyle bir hakkın verileceğinin söylenmesi hiçbir anlam taşımıyor.

Pakistan:

Yine yoksullar, yine kararan hayatlar

7 Ekim'de Pakistan'ın Keşmir bölgesini vuran 7.6'lık deprem 50 bini aşkın insanın ölmesine, çok daha fazlasının da yaralanmasına neden oldu. Deprem sonrası görüntüler büyük bir trajedinin yaşandığını kanıtladı. Milyonlarca insan herhangi bir gıdadan, sağlıktan ve barınaktan yoksun bir şekilde yaşam mücadelesi veriyor. Birleşmiş Milletler bu kışın sonunda bölgede çok büyük bir tahribat ola-

cağını söylüyor.

Dünyanın her yerinde ve 17 Ağustos'ta Türkiye'de de olduğu gibi bütün felaketler yoksulları vuruyor. Yoksullar sadece deprem anının felaketiyle değil, deprem sonrası yetersiz beslenme ve sağlık koşullarıyla, sert hava şartlarıyla mücadele etmek zorunda kalıyorlar. Bu arada salgın hastalıklarda kitlesel kıyımlara yol açıyor. Her büyük depremde alt ve üst yapı sorunlarıyla

hiç uğraşılmayan yoksul mahalleler kaderine terk ediliyor.

Pakistan'da 17 Ağustos sonrası Türkiye görüntülerini izlemeye başladık. Yüksek askeri önlemler, cöplenen insanlar, iç edilen yardımlar, korumaya alınan zengin bölgeler, organ ticareti yapanların iştahını kabartan yalnız kalmış binlerce çocuk. Ve depremin rantını yemeye hazırlanan asalaklar.

Öte yandan militarizmin

sonuçları da felakete uğrayan bölge halkının başındaki bir başka sorun. Birçok bölgeye karadan ulaşmak mümkün değil. Uçak ve helikopter gerekli. Ne var ki Pakistan ve Hindistan arasındaki askeri çatışma bölgeye Hint helikopterlerinin yardım taşımaya engel oluyor. Dünyanın en çok helikoptere sahip ülkesi, ABD işe elindeki araçları New Orleans'da kullanmadığı gibi Pakistan'da da

kullanmıyor. ABD helikopterlerini Irak ve Afgan halkını öldürmek için kullanmayı tercih ediyor.

Deprem değil kötü yapılar öldürür deniyor. Doğrudur. Ama kötü insanlık dışı yapılara ve yaşam koşullarına neden olan vahşi sistemi - kapitalizmi yıkmadan yapıların düzeleceğini, helikopterlerin yardım amaçlı kullanılabileceğini ummak, her halde çok iyi niyetli bir yaklaşım olur.

Yangını da özelleştirdiler

Belediyeler başta olmak üzere bir çok kurumda gördüğümüz taşeronlaşma vakalarına bir yenisi daha eklendi. İstanbul Büyükşehir Belediyesi, İstanbul itfaiyesine 600 taşeron işçi almak için ihaleye gitti.

Hepimizin bildiği üzere taşeron firmanın yüklü paralar kazanması ve sosyal haklara sahip olmayan ve düşük ücretle çalışan işçilerin temini bu yolla çok kolaylaşacak.

Bir de deneyimsiz insanların itfaiyecilik gibi tehlikeli bir mesleğe getirilmesi varki nasıl vahim sonuçlar doğurabileceğini zaman içinde göreceğiz.

Petkim'de taşeronlaştırmaya karşı eylem

Petrol-İş, Aliğa Şubesi, Petkim'de sendikasızsız işçi çalıştırılmasını ve işçi çıkartılmasını protesto etti.

Petkim B kapısı önünde dün sabah toplanan taşeron işçilere hitaben bir konuşma yapan Petrol-İş sendikası Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğançul, "Yıllardır uygulanan taşeron işçi çalıştırma yönteminin yeni trafik yasası gereğince bahane edilerek taşeron firma ile birlikte işçilerin de değiştirilmesini" eleştirdi.

Petkim'de çalışan sendika üyesi 17 işçinin işten çıkarıldığını söyleyen Doğançul, "PETKİM'de işçilerin sendikasızsız, ucuz işgücüyle çalıştırılmasına göz yummayacağız" dedi.

yaşadığınız yerde bulamıyorsanız sosyalist işçi'ye abone olun

Uluslararası antikapitalist hareketle, savaş karşıtlarıyla, ilişki kurmak istiyorsanız sosyalist işçi size mutlaka gerekli. Ayda 3 milyona abone olun, 2 haftada bir posta ile kapınıza gelsin.

İsim, soyad:

Adres:

e-mail:

Telefon:

BAŞYAZI

Çıplak gerçek

Pakistan ve Hindistan'ın paylaşamadıkları Keşmir'de şiddetli bir deprem oldu. Hükümetin verdiği bilgilere göre 80 binin üzerinde insan öldü. Bu sayının daha da çok olması mümkün.

Pakistan depremi yoksulları vurdu. Şimdi bir milyona yakın insan Himalayaların soğuk kışı altında evsiz, barksız. Yiyecek bulamıyor. Birleşmiş Milletlere göre köylerin çoğuna ulaşılamıyor.

Kısa süre önce Katrina kasırgası dünyanın en zengin ve en gelişkin ülkesi Amerika'nın New Orleans şehrini vurdu.

Binlerce otobüs kasırgadan zarar görmesin diye şehir dışına çıkarılırken on binlerce yoksul siyah araç bulamadığı için şehir dışına kaçamadı ve sonunda suların altında kalarak öldü.

Geride kalanlar ellerinde otomatik silahlarla şehre giren ABD askerleri ile karşılaştılar. Aynen Irak'ta olduğu gibi.

Irak'ın Ramadi kenti ise Pakistan ve New Orleans'da insanların çok fazla ihtiyacı olan fakat bulunamayan helikopterlerle sistemli bir biçimde bombalanıyor. Bu kez yoksul Irak'lı siviller canlarını kaybediyor.

Bütün bu felaketlerin ardında bir gerçeklik var: Hepsi kapitalizmin eseri. Pakistan'da ya da Uzak Asya tsunamisinde, New Orleans'da ya da İzmit depreminde ölenler,acı çekenler, Afganistan'da ya da Irak'da canlarını kaybedenler, Felluce veya Bağdat'ta bombalananlar hep yoksullar.

Öyleyse bütün bu mücadeleleri birleştirmek gerekir. Zaten bütün bu felaketlerin kurbanları bunu yapıyor.

New Orleans'da siyah emekçiler Amerikan ordusunun Irak'da ne işi olduğunu soruyorlar. Keşmir'de yaşayanlar Pakistan ve Hindistan helikopterlerinin neden yardımlarına gelmediğini soruyorlar. Afganistan'da halkı bombalayan ABD helikopterlerinin kendilerine yardım taşıyabileceğini biliyorlar.

İzmit depreminde evleri yıkılanlar karşılarında elleri silahlı askerleri görmüşlerdi. Aynen New Orleans'da olduğu gibi. Aslında bütün dünya bu gerçekleri çıplak bir biçimde görüyor.

Arjantinde ayaklanarak hükümeti deviren emekçi "neden size borcumuzu ödeyelim, Irak'ı bombalamanız için mi?" diye haykırıyordu.

Gerçekten de neden borcumuzun yüzüncü kez faizini ödeyelim ki? Neden felaket anında karşımıza ellerinde ağır silahlarla çıkan ordular besleyelim ki? Neden eğitime, sağlığa değil de militarizme yatırım yapılmasını kabul edelim ki?;

Neden zenginlerin dünyamızı yaşanmaz bir hale getirmelerine seyirci kalalım ki? Neden dünyamızın bir fırın gibi ısınmasına sessiz kalalım ki?

Ayağa kalkıp hepberaber haykıralım: Yeter!

sosyalist işçi

Biz sokaktan yanayız

Doğan TARKAN

Hemen her ülkede hareket içindeki önemli tartışma savaş karşıtı hareketin durumu. Bu tartışma sosyal forumlarda, hazırlık toplantılarında da sürüyor. Son olarak İstanbul'da yapılan Avrupa Sosyal Forumu Hazırlık Toplantısı'nda da merkezi tartışma gene buydu.

Doğal olarak bu tartışmayı Türkiye'de de yoğun bir biçimde yaşıyoruz.

Hareket küçülüyor mu?

Nedir tartışmanın tarafları? Bir kanat savaş karşıtı hareketin küçüldüğünü önemini yitirdiğini ve artık insanların sosyal haklar mücadelesine daha çok önem verdiğini söylüyorlar. Bu argümanları destekleyen bir başka tartışma ise savaş karşıtı hareketi öne çıkarmanın hareketi sınırladığı iddiası.

Doğrusu, İstanbul'da yapılan ASF Hazırlık Toplantısı, tartışmanın bu kanadının hakimiyeti ile geçti. ASF için öne çıkarılan ana konulardan sadece bir tanesi savaş, diğerleri ise Avrupa Birliği'ne ilişkin çeşitli başlıklar.

Ne var ki Hazırlık Toplantısı salonlarında durum böyleyken Amerika'da, Washington'da ABD Irak'a saldırdığından bu yana ki en büyük savaş karşıtı gösteri gerçekleşti, Los Angeles'de 50 bin kişi ABD ordusunu Irak'tan geri çağırıldı.

Londra'da ise 100 bin kişinin katıldığı bir gösteri gerçekleşti. Yani salonda toplanan aktivistler savaş karşıtı hareket küçülüyor derken, hareket ABD'de, yani saldırgan emperyalist ülkede en büyük gösterisini gerçekleştirdi.

Salonda toplananlar savaş karşıtı mücadeleyi öne çıkarmanın hareketi daralttığını söylerken Londra'da ki gösteriye çok önemli sayıda genç Asyalı katılarak savaş ile yaşadıkları polis baskısını, savaş ile ekonomik koşullarını birleştirdiler.

Kısacası tartışmanın bir kanadı kendisini sokakta, mücadelede daha güçlü olarak ifade ederken diğer kanat sol içi tartışmalar da, salonlarda daha güçlüydü. Biz sokaktan yanayız.

Nitekim, Nisan 2006'da Atina'da yapılacak Avrupa Sosyal Forumu'nda ister istemez bir ölçü olacak. Aynen Floransa'da, ya da Paris'de ya da Londra'da olduğu gibi en büyük toplantılar savaşa karşı toplantılar mı olacak yoksa AB konuları mı olacak? Aynı şekilde yapılacak olan gösteride temel sloganlar savaşa karşı mı olacak yoksa AB konuları mı olacak? Biz, sokağın vereceği kararı izleyeceğiz!

Hareketi daraltıyor muyuz?

Acaba savaşın bugün bütün dünyada ve

tek tek her ülkede en belirleyici konu olduğunu öne sürerken hareketi daraltıyor muyuz?

Hareketin küçüldüğüne ilişkin iddialar sokakta yanıtını alıyor bu nedenle çok uzun boylu tartışmaya gerek yok. Ama hareketin daraltıldığı iddiası biraz daha farklı.

Öncelikle, savaşa karşı verilen anti-emperyalist mücadele hiç bir zaman tek konu olarak önerilmemekte. Savaşa karşı mücadeleyi anti-kapitalist mücadele ile bağlayabildiğimiz ölçüde başarılıyız.

Savaş karşıtı hareketin en güçlü olduğu ülkelerin başında İngiltere geliyor ve bu ülkede hareketin başını çekenler savaş karşıtı mücadelenin önemini en çok vurgulayanlar ve Respect tam da bu ülkede doğdu.

Irak'ın işgalini yeni liberal politikalara, iklim değişimine vs, bağlayabildiğimiz ölçüde savaş karşıtı hareket daha da güçlenecek. Respect'in İngiltere'de ortaya çıkmış olması tesadüfi olmadığı gibi İklim Değişimi'ne karşı uluslararası eylem gününün de aynı eğilimin örgütlemesi de tesadüfi değil.

Kısacası, savaşın en belirleyici tartışma olduğunu öne sürenler hareketi küçültmüyor, tam aksine genişletiyorlar. Ama salonlarda, parti konferanslarında lafla değil, sokakta hareketi inşa ederek bunu yapıyorlar.

Öte yandan savaşın en kızışkın olduğu gün daha, Bağdat en ağır biçimde bombalanırken, savaş karşıtlarının milyonlarca sokaklara çıktığı günlerde dahi, sadece Londra'da ya da Kopenhag'da değil, Bağdat'ta dahi insanların savaş dışında başka sorunları da vardı. Bağdatlı emekçiler bombardıman altındayken dahi geçim derdine sahipti. 1 Mart gösterisine gelen Türkiyeli savaş karşıtları aynı günlerde yeni liberal saldırılara karşı da öfke içindeydiler. Zaten tam da bu nedenle savaş karşıtı mücadeleyi, anti kapitalist mücadeleyle birleştirmek gerekir.

Ve tam da bu nedenle dünyanın her yerinde bu görevi yerine getirecek yeni sol partiler gerekiyor.

**ABD Irak'ta yenilirse
Türkiye'de, Hindistan'da,
Peru'da, bütün dünyada
emekçiler kazanır.
Emekçilerin bütün
mücadelelerinin önu açılır**

Mücadeleleri birbirine bağlamak

Uluslararası ölçekte yaşadığımız sorunları hemen hemen aynısıyla Türkiye'de de yaşıyoruz. Dünyanın her yerinde olduğu gibi Türkiye'de eski sol hareketi inşa etmek yerine kendisini inşa etmeye çalışıyor. Bunu yaptığı ölçüde de daralıyor, etkisini kaybediyor. Ve bu süreç gelişerek devam ediyor, yani, sol giderek daha da etkisizleşiyor.

Hareketin inşasında Küresel BAK'ın önemli bir yeri var. Savaş karşıtı hareket onun etrafında yükseliyor. Ama Küresel BAK çok yalnız bir örgütlenme. Savaşla sınırlı bir örgütlenme. Yanı sıra yaşamın diğer konularında da kampanyalar yapan, o konuları savaşa bağlayan örgütlenmelerden yoksun.

3 Aralık Küresel Isınma Eylem Günü işte bu nedenle çok önemli. 3 Aralık günü dünyanın birçok başka ülkesindeki aktivistlerle birlikte Türkiye'de de İstanbul, Ankara, İzmir ve Bursa'da aktivistler bütün dünyayı ciddi bir biçimde tehdit eden küresel ısınmaya karşı gösteri yapacaklar.

3 Aralık gösterilerini örgütleyenler ve bu gösterilere katılanlar asıl olarak savaşa da karşı olanlar. İşte farklı alanlarda hareketin örgütlenmesi ve bütün mücadelelerin birbirine bağlanması tam da bu bağlamda anlam kazanıyor.

Biz sokaktan yanayız! 3 Aralık'ta sokakta olacağız. Irak'ı işgal eden Amerikan emperyalizminin küresel ısınma konusunda da dünyayı tahrip ettiğini anlatacağız. Uluslararası hareketin bir parçası olarak sokakta olacağız.

Antiemperyalizm

Bugün dünyanın başındaki tehdit ABD emperyalizminin saldırganlığıdır. ABD küresel sermayenin silahlı kanadı olarak hareket etmektedir. Bu nedenle ABD'nin Irak'ta yenilmesi bütün dünya emekçileri için en büyük kazanım olacaktır.

İşçi hareketi Türkiye'de veya Hindistan'da veya Peru'da bir özelleştirmeyi durdurabilir. İşsizler şu veya bu ülkede önemli bir gösteri yapabilir. Bunların her biri çok önemli mücadelelerdir. Ama hiç biri ABD'nin Irak'ta yenilmesi kadar bütün dünyayı sarsma, bütün dünya emekçilerini etkileme şansına sahip değildir. Bu nedenle savaş karşıtı hareket, Irak'ın işgaline karşı mücadele belirleyici olan mücadeledir. ABD Irak'ta yenilirse Türkiye'de, Hindistan'da, Peru'da, bütün dünyada emekçiler kazanır. Emekçilerin bütün mücadelelerinin önu açılır.

Bu gerçeği kavrayanlar sokakta mücadele ediyorlar, hareketi inşa ediyorlar. Biz sokakta hareketin inşasını herşeyin önünde görüyoruz.

İklim değişiyor, biz durdurabiliriz

İnsanoğlunun vücut sıcaklığının 36,7 derece olduğunu biliyoruz. Bu sıcaklık 37 derece olduğunda yani 0.3 derecelik bir yükselme olduğunda bile vücudumuzun bitkin, yorgun ve halsiz olduğunu hissederiz.

Dünyanın 20. yüzyılda maruz kaldığı 0.8'lik ısınma bu yüzyıl içinde pek fazla anlam ifade etmeyebilir ama vücudumuzun ısı dengesindeki hassasiyetten nelere yol açabileceğini anlayabiliriz.

Son 15 yıldır görünen sıcaklık değerlerine baktığımızda geride bırakılan bin yılın en sıcak yıllarını yaşadığımızı görüyoruz. Örneğin 1990larda defalarca en sıcak yıl rekoru kırılmış ve 2003 yılı yirminci yüzyılın en sıcak yılı olarak geçmiştir. Bu yılda sıcak hava dalgası nedeniyle Avrupa'da 35.000 kişi yaşamını yitirdi.

Bütün bunların yanında bilim insanlarının yaptığı çalışmalar buzulların erime süresinin gitgide azaldığını, deniz seviyesindeki yükselmenin daha da hızlanacağını ve küresel sıcaklıktaki artışın yoğun şekilde yaşanacağını gösteriyor. Bazı biyologlara göre de güneş enerjisinin dünyada bugün ürettiği yada üretmiş olduğu her şeyi tanımlayan Net Fotosentez Ürünü'nün %40'ını insanlar tarafından kullanıldığını hesapladılar.

Net Fotosentez Ürünü yemek, yakıt, orman kesme, aşırı avlanma türünde dünyadaki tahribatı ölçen bir ölçek. Net Fotosentez Ürünü'nden alınan pay 25 senede ikiye katlanacak. Eğer bu gerçekleşirse -1986 yılında

İklim değişikliği önce bütün dünyada yoksulları vuracak

yayımlanmış- 2015 yılında bu enerjinin %80'ini tüketiyor olacağız.

2040 yılından önce de %160 tüketilecek yani dünyaya elveda diyeceğiz.

Küresel şirketlerin uygulanmasını sağladığı neoliberal politikalar, dünyada küresel ısınmaya ve iklim değişikliğine yol açan enerji kaynaklarını kâr hırsı için kullanıyor. Bu enerjilerin kullanılmasıyla gerçekleşen Katrina ve Rita kasırgalarını da doğal afet gibi gösteriliyor.

Katrina ve Rita felaketlerinin doğal afet olmadığı su götürmez bir gerçek. Dünya'nın sıcaklığının her geçen gün daha da artması yaşanan hava olaylarının daha şiddetli yaşanmasına yol açıyor. Daha sıcak hava

dalgaları, daha şiddetli yağışlar, daha şiddetli rüzgarlar. Yaşanan felaketler sonucunda zarar görenler de her zaman ki gibi yoksullar ve ezilenler.

Katrina yaşanırken New Orleans'ta kalanların hemen hemen hepsi yoksul ve siyah. Yoksul oldukları için o felaketi yaşamak zorunda kaldılar. Onları kurtaracak olan helikopterler ise Irak'ta yoksul halkı bombalıyordu.

Ancak biliyoruz ki dünya küresel ısınmaya ve iklim değişikliğine yol açmaya- çak yeterli sayıda enerji kaynaklarına sahip.

Örneğin rüzgar enerjisini kullandığımızda bize yetecek olan enerjiyi elde eder ve dünyaya zarar veren karbon gibi gazların havadaki oranını düzenleyebiliriz.

Gündemde olan Kyoto protokolü düşürülmesi gereken karbon miktarının çok altında bir düşürmeyi hedefliyor. Düşürülmesi gereken karbon miktarı %70 iken Kyoto anlaşmasının öngördüğü miktar sadece %7.

Ancak Türkiye, Amerika,

ve Avustralya gibi ülkeler bu miktarda bir düşüşe dahi yanaşmıyorlar. Nedenleri ise Amerika'nın petrol bağımlılığı ve zengin Avustralya'nın kömür yataklarına sahip olması, Türkiye'nin ise sanayileşmekte olan bir ülke olması!

Bugün dünyada yoğun olarak hissedilen küresel ısınma ve iklim değişikliğinin hızlı ve çarpık sanayileşmeye, kâr olgusuna ve bir avuç insanın sağlıklı, mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşamak hürsünden kaynaklandığını biliyoruz. Bu da beraberinde yaşam alanlarının daralmasına insanın kendisine ve doğaya yabancılaşmasına, canlı türlerinin yok olmasına neden olmaktadır. Çevre sorunları, egemen üretim-tüketim sürecinin, yani insanın ve yaşam alanının bağlı kılındığı ekonomik anlayışın, aslında kapitalizmin sonuçlarından biridir.

Yaşanan tüm bu gelişmelere rağmen görev, dünyanın asıl sahibi bizlere düşüyor.

İstanbul'da gerçekleşen Avrupa Sosyal Forumu hazırlık toplantılarında küresel ısınma ve insan eliyle meydana gelen iklim değişikliğine karşı direniş çağrısı yapıldı.

3 Aralık 2005 günü Montreal-Kanada'da BM'nin yıllık iklim toplantısı gerçekleşecek. Buna karşı Türkiye'de ve dünyada küresel kapitalizmin yarattığı tüm bu tehditlere, bir avuç sermayedarın kâr hırsıyla dünyamızı imha etmesine karşı gösteriler gerçekleştirilecek.

Bu anlamda İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa gibi şehirlerde bir dizi etkinlikler gerçekleştirilecek.

3 Aralık 2005 Küresel Isınma Eylem Günü geniş çaplı bir mücadele için ilk adım. Bu tarihe kadar yapılacak etkinliklerle birçok kampanyayı, kurumu ve bireyleri yan yana getirmeliyiz. Atacağımız küçük adımlar büyüyerek dünyamızı yok olmaktan kurtarabilir. Küresel kapitalizme ciddi bir darbe vurabiliriz.

3 Aralık yürüyüşlerine en güçlü katılımı örgütleyelim

3 Aralık'ta eylem var!

Biliminsanlarının yayınladığı sayısız rapor dünyanın çok ciddi bir krizle karşı karşıya olduğunu belirtiyor. Dünyamız hızla ısınıyor. Bunun sonuçları gerçekten tam bir felaket olacak.

Geçenlerde yaşadığımız Katrina ve Rita kasırgaları ve yarattıkları sonuçlar karşı karşıya olduğumuz felaketle karşılaştırıldığında solda sıfır ama gene de iyi bir gösterege.

Bu sene Şubat ayında ABD, Avustralya ve Türkiye hariç bütün dünya dünyanın ısınmasına neden olan gazların salınmasını bir ölçüde sınırlayan bir anlaşma imzaladılar.

Kyoto anlaşması denen bu anlaşma yetersiz olsa bir küçük adım.

Şimdi dünyanın her yerinde aktivistler anlaşmayı imzalamayan ülkelerin anlaşmayı imzalamaları için yürüyüşler yapacaklar.

3 Aralık, Küresel Eylem Günü olarak ilan edildi.

3 Aralık'ta Kyoto anlaşmasını imzalamamış olan Türkiye'de de mitingler olacak. İstanbul'da, Ankara, İzmir ve Bursa'da.

Bu mitingler ne kadar güçlü olursa dünyamızı kurtarmak için o denli güçlü bir adım atmış olacağız.

3 Aralık, Küresel Isınmaya karşı bir ilk adım. Gerisi gelecek ama Küresel Isınmaya karşı mücadelede, yeni liberal politikalara karşı mücadeleden ayrı düşünülemez.

Irak'ı yağmalayanlar bunu petrol için yapıyor. Kyoto'yu imzalamayanlar da bunu petrol için yapıyor.

ABD Kyoto'yu imzala Karbonsuz Türkiye

28 Kasım-9 Aralık 2005 günlerinde Monteal'de Kyoto Protokolü toplantısı düzenlenecek. Bu toplantılar sırasında dünyanın bir çok ülkesinde protesto gösterileri düzenlenecek. Eylemler, ABD ve Avustralya'nın Kyoto Protokolü'nü imzalamasını talep ediyor. Bunun yanında, tüm ülkelerin hızlı bir şekilde emisyonlarını azaltmasını ve büyük bir tehdit haline gelen iklim değişikliğini tetikleyen politikardan vaz geçilmesini hedefliyor.

İstanbul'da da dört hafta önce Avrupa Sosyal Forum toplantılarına katılmak için gelen 3 Aralık eylemi İngiltere Koordinatörü olan Jonathan Neale'in konuşmacı olduğu, "Katrina: ABD'deki Irak" toplantısıyla kampanyayı başlattık.

3 Aralık'ta da İstanbul'da küresel iklim değişikliğinin körükleyen güçlere karşı bir miting yapacağız. Mitingin sloganı, Çalışma Grubu toplantısında, "ABD Kyoto'yu imzala-Karbonsuz Türkiye" olarak belirlendi.

Çalışma Grubu'nda kimler var?

3 Aralık Küresel Isınma Eylem Günü Çalışma Grubu (Çalışma Grubu) üç şehirde birden ilerlemeye başladı. Çalışma Grubu'nu destekleyen bireyler ve kurumların bazılarının isimleri şöyle:

İzmir: -Ege Doğa Derneği-Prof. Rafet Kılınç (ege üniv. Ziraat fak. Toprak bölümü bşk.)-Prof. Ümit Erdem (ege üniv. Peyzaj mimarlığı bölümü/ ege üniv. Çevre sorunları araştırma ve uygulama merkezi bşk.)-Kamil Okyay Sındır (ZMO bşk.)-Gültekin Dikilikaya (JMO Yön. Kur. Üyesi)-Hasan Baykal (JMO Bşk.)-TÜKODER-Av. Heval Savaş

Kaya (SHP İl skrt.)-Av Ayşen Erdoğan (Yeşiller)-Özcan Küçük (ÇMO)-Ertuğrul Barka (Kimya Müh. Ods. Bşk.)-Faruk İşgenç (ÇMO Bşk.)-Vezan Karabulut (ZMO Yön. Kur. Üyesi) -Tuncay Karaçorlu (ŞPO Yön. Kur. Üyesi)-Ali Bülent Erdem (tütünsen)-Av. Arif Ali Cangı (alainoi kampanyası)-Av. Hilal Küey-Coşkun Üsterci (TİHV) -Elçin Yağız (Birgün Gzt.si Mhb.)-ÇHD -Gediz Havzası Kampanyası-ÖDP-TMMOB-İKK-Mehmet Güzel (TMMOB-İKK Sekreteri)

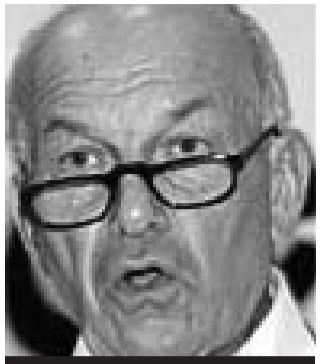
İstanbul: Abdullah Aysu Çiftçi Sendikaları Konfederasyonlaşma

Platform Sözcüsü-TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu-Çevre Mühendisleri Odası-Türkiye Çevre Platformu-Ali Eraslan (Yol-İŞ İstanbul 1 Nolu Şube Yöneticisi)-Açık Radyo-Yeşiller-GDO'ya Hayır Platformu-Nükleer Karşıtı Platform-Ömer Marda-İbrahim Gülen-Özgür Gürbüz-Ümit Şahin-Özgür Erbaş-Ayşe Berktaş-Tolga Temuge-Rüstem Batur-Çevre Mühendisleri Odası-Tanay Sıtkı Uyar-DSİP.

Ankara'da da çok sayıda kurum ve birey kampanyada aktif bir biçimde yer alıyor.

Bush'un işi Irak'ta çok zor

24 Eylül'de İstanbul'da düzenlenen savaş karşıtı basın açıklaması coşkulu

Fausto Bertinotti

ve moral veren bir eylem olarak tamamlandı. Aynı anda Amerika'da ve İngiltere'de yüz binlerce savaş karşıtının sokaklara çıkmış olması ise çok daha heyecan vericiydi.

Hem bizim eylemimiz hem de esas olarak ABD ve İngiltere'deki savaş karşıtı eylemler, Avrupa Sosyal Forumu'nda yapılan bir tartışmanın yapaylığını bir kez daha kanıtladı. ABD'deki savaş karşıtları, 24 Eylül eyleminin Vietnam savaşından beri yapılan en büyük savaş karşıtı gösterilerden birisi olduğunu söylüyorlar. Savaş karşıtı hareketi

büyütmenin, ABD'yi Irak'ta yenmenin merkezi bir öneme sahip olduğunu anlatanların ne kadar doğru bir politika anlattıklarını 24 Eylül ABD ve Londra eylemleri bir kez daha gösterdi.

Bildiğimiz gibi, ABD'deki saygın gazeteler, "Irak hızla elden kaçıyor" demeye başladı. Irak güçlerinin komutanı General Casey, "sürecin yanlış bir yönde ilerlediği" ... "genel algıların, anayasanın, umulanın aksine, bir ulusal mutabakat belgesi olamayacağı" doğrultusunda sözler söylüyor. Los Angeles Times'ın yorumu

Irak'ta askeri durumun giderek kötüleştiğine işaret ediyor. ABD'nin eğittiği Iraklı askeri birliklerden savaşa hazır olanların sayısı 3'ten 1'e inmiş durumda. Eğitilenlerin büyük bir kısmı, eğitim bitince silahını alıp kaçarak direnişe katılıyor. ABD'de geçen hafta yayımlanan kamuoyu yoklamaları sonuçları, Bush'un Irak'ta başarısız olduğunu düşünenlerin oranının yüzde 63'e, ülkenin yanlış yolda olduğunu düşünenlerin oranının yüzde 66'ya çıktığını, Bush'un desteğinin kendi tabanını oluşturan Evanjelicler, muhafazakâr

anneler, Güneyliler arasında sırasıyla yüzde 30'a, yüzde 28'e ve yüzde 26'ya düştüğünü gösterdi. Gerçekten de savaş karşıtı hareket ve Irak direnişi kazanmaya hiç bu kadar yakın olmamıştı.

ABD Irak'ta gerçek bir bataklıkta tam ortasında. Ne anayasa oylaması ne de genel seçimler Irak'ta bir istikrar yaratabilir. Irak'ta istikrar yaratacak olan, Irak direnişinin kazanmasıdır. Irak halkının kazanması için ise küresel savaş karşıtı hareketi an be an örgütlemeye devam etmeliyiz.

İtalyanlar Bolkestein'a hayır dedi

Avrupa Komisyonu'nun kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi ve işçi haklarının kısıtlanması için ileri sürdüğü Bolkestein kurallarını protesto etmek için geçtiğimiz hafta 50 bin kişi Roma'da yürüdü.

Gösteriyi Cobas ve CGIL sendikaları, ATTAC ve aralarında Rifondazione Comunista'nın da olduğu çeşitli siyasi örgütler çağırdı.

Sol koalisyonun ön seçimlerinden sonra İtalya'da siyasi hava yeniden kızıştı.

Avrupa komisyonu eski başkanı Romano Prodi oyların %74'ünü alırken, Rifondazione Comunista'nın genel sekreteri Fausto Bertinotti de % 14,7 oranında oy aldı. Bertinotti'ye 630 bin kişi oy verdi.

Bertinotti'nin oyu, nun güçlülüğü önümüzdeki dönemde radikal solun program tartışmalarına daha ağırlıklı bir biçimde katılımını sağlayacak.

Portekiz'de Sol Blok'un kazanımları

Jorge Duarte Costa Sol Blok Sekreteri

Yerel seçimler iktidardaki ortanın solundaki Sosyalist Parti ve müttefikleri için bir felaket olurken radikal Sol Blok oylarını arttırdı.

Sol Blok geçen yerel seçimlere göre iki kere daha fazla bölgede seçime katıldı. Aday gösterilen 120 yerde geçen seçimlere göre oylar 3 kere arttı.

2001 yılında 80 bin oy alan Sol Blok bu seçimlerde 212 bin oy aldı. Böylelikle Sol Blok'un şimdi 352 yerel temsilcisi var. 2001 yılında bu sayı 78'idi.

Lisbon'da Sol Blok önemli kazanımlar elde etti.

Binlerce aktivist Sol Blok'un seçim kampanyasına katılırken hükümetin yeni liberal politikalarına karşı en etkili muhalefet gücü olduğunu kanıtladı.

Parti şimdi 2006 Ocak ayında yapılacak olan Başkanlık seçimlerine katılmaya hazırlanıyor.

Fransa:

İtibarlı bir alternatif için şans var

Stathis KOUVELAKIS

Geçen hafta bir milyon Fransız işçisi sağ hükümetin sosyal sigorta kurumlarına karşı giriştiği saldırılara karşı greve çıktı.

Bu son grev 1995'de başlayan genel grev dalgasının son aşaması. Yükselen işçi hareketi solun yeni bir seçim alternatifi oluşturmasını tartışmasını da hızlandırıyor.

1995 grevleri yeni bir durum yarattı. Sağcı hükümet seçimlere gittiğinde Sosyalist, Komünist ve Yeşil Partilerden oluşan "çoğulcu sol" seçimleri kazanarak hükümeti kurdu.

Ancak, 2002'de sağ yeniden seçimleri kazandı ve hükümet oldu. Çoğulcu Sol'un kaybetmesinin temel nedeni yeni liberal politikalara açıkça karşı çıkmayıp daha yumuşak bir biçimde onları uygulamaya çalışması oldu.

Yeni liberalizmin reddedilmesi Fransız politik yaşamının en temel sorunudur. Bu olgu Fransız solunun çeşitli partilerini değişik biçimlerde etkilemekte.

Komünist Partisi 2002 seçimlerinden bu yana daha m ücad-

elec bir çizgide. Sosyalist parti içinde ise yeni liberalizme karşı çıkanlarla liderlik arasında giderek gerilen bir mücadele var.

Şimdiki sağcı hükümet son yerel seçimlerde çok kötü sonuçlar elde etti. Ardından Avrupa Birliği Anayasası referandumu geldi. AB'nin yeni liberal Anayasa'sı sağ hükümet ve Sosyalist Parti liderliği tarafından savunuldu.

Solcu hayır kampanyasında çok geniş bir sol yer aldı. Yeni liberalizme karşı çıkan ATTAC ile birlikte tabandan gelen baskının sonucunda sendika hareketinin büyük çoğunluğu bu hareket içinde yer aldı. Onlara Sosyalist Parti'nin tabanı, Komünist Partisi ve Troçkist LCR katıldı.

Hayır kampanyası kazandı. Bu kampanyada sol belirleyici idi. Yeni bir sol partinin oluşması için büyük bir beklenti vardı.

Kasım ayında Sosyalist Parti kongresi var ve mevcut yönetimin kazanması bekleniyor. Şimdi sorun, hayır kampanyasına katılanların bu durumda ne yapacağına ilişkin. Parti içinde bir bölünme olab ilir ya da büyük bir kesim partiyi terk edebilir.

Komünist Partisi karşı

sinyaller veriyor. Sosyalist Parti ile olan ilişkisini koparmak isteniyor. Ama gene de 2007 Başkanlık seçimlerinde birleşik bir sol adayı destekleyebilir.

Daha solda iki önemli parti var: Lutte Ouvrier (İşçi Mücadelesi - LO) ve LCR (Devrimci Komünist Birlik). LO, Hayır kampanyasında yer almadı.

LCR kampanyada çok aktifti.

Sözcüsü Olivier Besancenot çok popüler. Mücadeleyi geliştiriyor ve Hayır kampanyasının komitelerinin örgütlenmesinde çok rol oynadılar ama şimdiye kadar açık bir mesajları yok..

Hayır Kampanyası'nın politikalarını temsil eden iyi bir aday başkanlık seçiminin ilk turunda Sosyalist parti adayını geçebilir. Bu da çok büyük bir başarı olur.

Almanya

Büyük Koalisyon yeni olanaklar oluşturuyor

Almanya'da Sosyal Demokratlar'la muhafazakâr Hristiyan Demokratlar arasındaki 'büyük koalisyon' Avrupa egemen sınıflarının krizinin bir göstergesi.

Son seçimlerde seçmenlerin çoğunluğu yeni liberal politikalara karşı oy vermesine rağmen bu koalisyon hükümeti işsizlik haklarının ve sosyal devletin budanması politikaları üzerinde kuruluyor.

Öte yandan Alman patronları bu hükümetin işçi sınıfına ve işyeri

örgütlenmelerine yeterince şiddetle saldırmamasından da korkuyor.

Büyük olasılıkla büyük koalisyon hükümeti bölünmüş bir hükümet olacak ve bu durumundan dolayı Alman büyük patronlarının çıkarlarını yeterince koruyamazken işçi sınıfının öfkesini arttıracak.

Bu, son seçimlerden en büyük kazanımla çıkan Sol Parti'nin gelişmesi için çok önemli bir fırsat. Ancak bunun için Sol Parti'nin gerçek bir mücadele sergilemesi

gerekiyor.

1960'larda Almanya'da gene büyük koalisyon vardı ve toplumda da hızlı bir radikalleşme vardı. Ne var ki bu dönemden kazançlı çıkanlar sosyal demokratların sendikalist kanadı oldu.

1920'lerde ki "büyük kolaysyon" Komünist Parti'nin b üyümesine hizmet ederken Hitler'in Nazi Partisi'nin daha da hılı büyümesine yol açtı ve Naziler 1933'de iktidarı aldılar.

Son seçimlerde Alman yeni Nazileri marjinalleşirken Sosyal Demokratların sendikalist kanadı da güçsüzleşti. Ancak Sol Parti'nin kazanımlarını arttırması ancak savaş, yeni liberalizm ve ırkçılık konularında hareketi derinleştirerek antikapitalist bir pozisyonu benimseme yeteneğine bağlı. Aslında bu Sol Parti'nin önümüzdeki dönemde yoğunlaşacağı belli olan isyan dalgasının liderliğini kazanmak demek.

Avrupa Birliği: Kim ne bekliyor?

Funda BAYSAL

Geçtiğimiz günlerde yapılan TMMOB mitinginde AB karşıtı dövizlere, eyleme katılmayan ama oralardan geçenlerin tepkilerini aktarmıştı bir arkadaş. Nüfusun büyük çoğunluğu AB'ye tam üyelik müzakerelerinin başlamasını destekliyordu ve sokaklarda AB karşıtı dövizlerle dolaşan insanlar görünce de tepkisini dile getiriyordu. "Siz kim oluyorsunuz da, AB'ye Hayır diyorsunuz!" Öyle ya; dışardan bakıldığında -derdimizi de doğru dürüst anlatmadığımız için- çoğunluğun daha iyi yaşam koşulu, daha çok demokrasi, daha çok özgürlük diye gördüğü bir sürece bir takım uzaylı insanlar hayır diyor... Üstelik te çok belirgin gerekçeler ileri sürmüyorlar.

Sermaye açısından durum gayet açık. Hem uluslararası sermaye ile bağlantılarını güçlendirecekler. Hem yeni pazar alanları açılacak. Hem de AB ile ilişkilere sahip olmayanlara oranla daha avantajlı durumda olacaklar. Onlar kendileri için en ucuz yönetim biçiminin hayata geçmesini ve kârlılıklarını ve rekabet güçlerini en çok artıracak düzenlemelerin yapılmasını istiyorlar.

AKP hükümeti ise zaten nüfusun çoğunluğunu desteklediği bir süreci hızlandırarak kendisine verilen sermaye ve halk desteğini korumuş oldu. Hatırlarsınız TÜSİAD ikide bir program açıklar. Çeşitli talepleri vardır. Özelleştirme ister, Kürt sorununa dair öneriler getirir vs. AKP hükümeti şu ana kadar hiçbir partinin yapmadığını yapıyor.

TÜSİAD'ın programını hayata geçirmek için arkasında durduğu süreçler başlatıyor. Onlar açısından da durum olumlu.

Milliyetçi bir düzlemde AB karşıtlığı yapan sağ kanat ise AB karşıtı olan kesimin desteğini aldığı için halinden memnun görünüyor. MHP 3 Ekim öncesi yaptığı miting ile pekte küçülmediğini ve AKP'nin ayağı sürçerse ona alternatif bir örgütlenme olarak az da olsa desteğini artırdığını göstermiş oldu. Sağ açısından milliyetçi söylemlerle AB ve AKP karşıtlığı yapan bütün çıkışlar elbette ki MHP'ye yaradı. Yaramaya da devam edecek gibi görünüyor.

CHP de solda durmasına rağmen muhalefeti Kemalizm ve milliyetçilik zemininde gerçekleştirdi.

Aslında pek bir şey gerçekleştirdiği de söylenemez. Her ne yaptıysa kendisine değil esas olarak MHP'nin işine yaradı.

Daha solda duranlar açısından durum daha da vahim. TKP "yurtsever"lik çağrılarını yaptı. AB'ye karşı duruşu milliyetçi bir cephe örgütleyerek oluşturmaya çalıştı.. geri kalanlardan da cılız sesler yükseldi ama toplumsal alanda etkili olacak bir ses olmadı bu.

Ne durumdayız?

Bizler açısından durum kötüye gitmiyor ama iyiye de gitmiyor.

İyiye gitmiyor çünkü olanakları her zamankinden daha çok olmasına rağmen kimse var olandan daha iyisini talep etmek için harekete geçmiyor. Örgütlenmiyor. Daha çok demokrasi,

örgütlenme özgürlüğü daha iyi bir yaşam isteyenlerin oranı bütün toplumda hiçbir zaman bu kadar yüksek olmamıştı.

Muhafif kesimler bütün olan biteni birazda şaşkınlıkla seyretmekle yetiniyor aslında.

Ermeni Konferansı tartışmalarını hatırlayalım. Sonuçta bütün olumsuzluklara rağmen konferans yapıldı. Ama biz bütün muhalif kesimleri bir araya getirip daha fazla düşünce ve örgütlenme özgürlüğü talebini dile getiremedik. Kürt sorununa dair de aynı tutukluk geçerli.

İşçi hareketi için de aynı sorun mevcut. Bir türlü birleşik ortak taleplere sahip bir hareket oluşturulamıyor.

Oysa her türlü tartışma ve talep için toplumun çoğunluğunun desteğini almak her zamankinden

daha kolay

Bizler her kim tarafından yapılırsa yapılınsın demokrasi ve özgürlük talebini genişletmek ve genel bir çerçeveye oturarak daha fazlasını talep etmek zorundayız.

Geçtiğimiz haftalarda, Fransa ve Belçika'da genel grevler yaşandı. Belçika çalışanları emeklilik yaşının yükseltilmesine karşı, Fransa çalışanları ise sosyal haklarda ve ücretlerde yapılmaya çalışılan kısıtlamalar için greve çıktılar.

Türkiye'de sendikaların herhangi bir talep etrafında grev havasında olmadığı ortada. Ama burada da daha iyi yaşam koşulları ve daha çok özgürlük hala toplumun çoğunu etkileyebilecek hareketlerle mümkün olacak.

Avrupa Birliği müzakere süreci, 35 başlık altında yürütülecek

Söz konusu başlıklar şöyle sıralanıyor:

1. Malların serbest dolaşımı,
2. İşçilerin serbest dolaşımı,
3. Yerleşme hakkı ve hizmet sunma serbestisi,
4. Sermayenin serbest dolaşımı,
5. Kamu ihaleleri,
6. Şirketler hukuku,
7. Fikrî mülkiyet hukuku,
8. Rekabet politikası,
9. Malî hizmetler,
10. Bilgi toplumu ve medya,
11. Tarım ve kırsal kalkınma,
12. Gıda güvenliği, veterinerlik ve bitki sağlığı politikası,
13. Balıkçılık,
14. Ulaştırma politikası,
15. Enerji,
16. Vergilendirme,
17. Ekonomik ve parasal politika,
18. İstatistik,
19. Sosyal politika ve istihdam,
20. İşletme ve sanayi politikası,
21. Trans-Avrupa ağları,
22. Bölgesel politika ve yapısal araçların koordinasyonu,
23. Adli konular ve temel haklar,
24. Adalet, özgürlük ve güvenlik,
25. Bilim ve araştırma,
26. Eğitim ve kültür,
27. Çevre,
28. Tüketici ve sağlığın korunması,
29. Gümrük birliği,
30. Dış ilişkiler,
31. Dışişleri, güvenlik ve savunma politikası,
32. Mali kontrol,
33. Mali ve bütçesel hükümler,
34. Kurumlar,
35. Diğer konular.

3 Aralık, Uluslararası İklim Protestosu Günü

Yürüyüş ve mitingler

Ankara, Bursa, İstanbul ve İzmir

Ayrıntılı bilgi için: aktivizm@gmail.com

Belçika'da genel grev

Belçika hükümetinin emeklilik yaşını 58'den 60'a çıkarmak istemesi üzerine 8 Ekim'de 1 günlük genel grev yapıldı. Grev nedeniyle Belçika'da hayat felç oldu.

Belçika'da sosyalist sendika FGTB tarafından düzenlenen bir günlük genel grev, hayatı felce uğrattı. Hükümetin erken emeklilik yaşını 58'den 60'a çıkarmak istemesinden ve çeşitli sosyal sigorta sorunlarından kaynaklanan uzlaşmazlığa çözümün gecikmesi üzerine greve giden FGTB, Hristiyan demokrat sendika CSC'den destek alamadı. Liberal sendika CGSLB ise üyelerini grev konusunda serbest bıraktı.

Kamu taşımacılığı araçlarının durması nedeniyle ülke genelinde büyük trafik sorunları yaşanırken, kamu sektörü ve özel sektör hizmetleri geniş ölçüde aksadı. Büyük mağazaların çoğunluğu kapılarını açamadı. Uluslararası demiryolu seferleri durdu, bazı havaalanları kapatıldı.

Belçika'nın bazı bölgelerinde grevcilerle işverenler ve eyleme katılmayan işçiler arasında gerginlikler yaşandı.

Belçika Ticaret ve Sanayi Odaları Birliği, grev hareketi sırasında başkent Brüksel'de kent giriş ve çıkış hatlarının bloke edilmesine

yönelik işçi eylemlerini kınayarak, bu tür "sorumsuz" eylemlerin "patronları ve emekçileri zayıflat-tığını" belirten bir açıklama yaptı.

Başbakan Guy Verhofstadt, "Grev olsa da, olmasa da hükümet reformlarını sürdürecektir" dedi. Verhofstadt, erken emeklilik yaşının artırılmasının, sosyal sigorta sisteminin sağlığı açısından gerekli olduğunu anlattı.

Verhofstadt, "endişeleri anladığını", "çok derin ancak gerekli reformlar yapmak durumunda olduklarını", "erken emekliliğin sorunları çözecek bir formül olmadığını" söyledi.

An gelir, Attila İlhan ölür

Roni MARGULİES

Attila İlhan kendisini Cumhuriyet döneminin en iyi şairi, en iyi romancısı ve en iyi marksisti olarak gördü. Biraz daha nesnel bir bakış açısı ise, dönemin en iyi üç beş şairinden biri ve önemli bir romancı olduğunu, marksizm ile hiçbir ilişkisi olmadığını gösterir.

Attila İlhan'ın şiiri bugün de popüler, ama 1950, 60 ve 70'lerde ne kadar çok sevildiğini, ne kadar yaygınca okunduğunu, ne kadar büyük kalabalıkların "Ben Sana Mecburum", "Pia", "Sisler Bulvarı" gibi şiirleri ezbere bildiğini anlatmak bile zor.

Şiirinin ustalığı, müziği, insanı hemen sarmalayan sıcak lirizmi gibi unsurların dışında, Attila İlhan'ın çok sevilmesinin iki ana nedeni var kanımca.

Birincisi, şiirlerinde hiç eksik olmayan özgürlük özlemi. Doğrudan siyasi anlamda, demokrasi ve eşitlik özlemi anlamında değil, en temel, en kişisel anlamda. Özellikle erken dönem şiirlerde, şiirlerin derbeder, bir başına buyruk kahramanları basıp gider, bir gemiye miço olup dünyayı gezer, maceralar yaşar, kalkıp Paris'e gider, ucuz otellerde kalıp aşık olur. O günlerin Türkiye'sinin içe kapalı, boğucu, baskıcı havası düşünülürse, Attila İlhan çok yaygın bir özlemi dile getirmiştir.

İkincisi, Türk şiiri 1960'lardan itibaren İkinci Yeni ile birlikte şiirde anlam aranmaması gerektiğini savunan bir çizgiye sivrulup saçma sapanlaşırken Attila İlhan buna karşı hem şiirleri hem düzyazılarıyla mücadele etmiştir. İkinci Dünya Savaşı'na, faşizm ve Türkiye'deki yansımalarına karşı en zor ve baskıcı koşullarda muhalefet eden, direnen 1940 Kuşağı'nı (Hasan İzzettin Dinamo, A. Kadir, Rifat Ilgaz, Cahit Irgat, Ömer Faruk Toprak, Arif Damar) yüceltmiş, savunmuş ve kendini onların en genç üyesi olarak görmüştür (bu şairlere "Fedailer Mangası" adını Attila İlhan takmıştır). Dolayısıyla, Attila İlhan şiiri, en sade aşk şiiri bile, her zaman dünyayla, toplumla, insanla ilgili, yaşamla hesaplaşan, cebelleşen bir şiir olmuştur. Aşk, Maria Misakyan ve Paris de vardır bu şiirde, emperyalizm, savaş ve hapis yatmak da, üstelik şiirden hiç ödün vermeden, aynı müzik ve aynı şiirsellik. Böyle olunca, çok okunuyor olması da doğal elbet.

Ha, bir de makaleleri var Attila İlhan'ın; Hangi Edebiyat, Hangi Batı, Hangi Sol gibi kitaplarda toplanmış. Hangi Edebiyat kitabını edebiyatla ilgilenen ilgilenmeyen herkese öneririm. Ama ya siyasi makaleleri? Özellikle son yıllarda Cumhuriyet gazetesinde yayınladığı yazılar? O zehir zemberek, azgın Kemalist, ağzından köpük saçan milliyetçi yazılar?

Attila İlhan son yıllarında Kemalist olmadı, hep öyleydi. Kendine özgü olmayan, Türk solunda alabildiğine yaygın olan bir inançla, Kemalizmin bir tür solculuk olduğuna, milliyetçilikle sosyalizm arasında bir çelişki olmadığına inandı hep. "Kemalizmle marksizm arasında Çin Seddi yoktur" diyen Mihri Belli'den, bugün sosyalist olmak için yurtsever olmak gerektiğini savunanlardan bir farkı yoktu. Türk solunun geniş kesimleri anti-emperyalizmi dünya kapitalizmine karşı bir mücadele olarak değil, Türkiye'nin bağımsızlığı mücadelesi olarak görür (dolayısıyla da Kemalizmle, milliyetçilikle bir sorunu yoktur). Attila İlhan bu görüşün insanı kaçınılmaz olarak nerelere savuracağını örnekledi sadece.

N'apalım, büyük şairler aynı zamanda büyük siyasi düşünür olmak zorunda değil. Biz de Attila İlhan'ın siyasi yazılarını okumak zorunda değiliz. Şiirlerini okumanın zevki bize yeter.

Fransa'da genel grev hayatı felç etti

4 Ekim'de Fransa'da grev vardı. Fransa'da milyonlarca kamu ve özel sektör çalışanı, hükümetin ekonomi ve istihdam politikalarını protesto etmek için bir günlük genel greve gitti.

Grev, başta başkent Paris olmak üzere birçok kentte ulaşım hizmetlerinde ciddi aksamalara yol açtı. Otobüs ve tren seferlerinin durması nedeniyle istasyonlarda uzun

kuyruklar oluştu. Havayolu çalışanlarının da greve katılması nedeniyle bazı uçuşlar iptal edildi, bazılarında ise gecikmeler yaşandı.

Eğitim çalışanlarının da katıldığı grev nedeniyle tüm okullar tatil edildi. Ülke genelinde birçok kentte geniş katılımlı yürüyüşler düzenlendi. Grevden en çok Paris, Marsilya ve Lyon kentleri etkilendi. Grev, düşük ücretler, yüksek işsiz-

lik oranı ve hükümetin işten çıkarılmaları kolaylaştıran reformlarını protesto etmek amacıyla düzenlendi. Ülkede yaşamı bir hayli zorlaştıran grev, Fransızların çoğundan da destek aldı.

Fransa'da yapılan son kamuoyu yoklaması, halkın yüzde 62'sinin Başbakan Dominique de Villepin'in ekonomi politikalarını onaylamadığını ortaya koyuyor.

Çalışanlar içerisinde AB üyeliğine ilişkin olumlu ve olumsuz beklentiler

"Transatlantik Eğilimler Araştırması'nda toplumda AB'ye destek yüzde 63 olarak belirlenmiştir. Hangi toplum kesimleri üzerinde yapıldığı açık olarak belirtilmediği için bu araştırmaların sonuçlarını toplumun genel eğilimi olarak yorumlayabiliriz. Bu destek başka araştırmalarda da % 70-80 lere varabilmektedir.

Bu noktadan hareketle, ücretli çalışan kesimler üzerinde gerçekleştirdiğimiz bu araştırmanın sonuçları ile diğer araştırmaların sonuçları karşılaştırıldığında, yüzde 44.4 olan ücretli kesimin AB'ye desteğinin, diğer toplum kesimlerinden daha düşük olduğu ortaya çıkmaktadır.

AB üyeliğinin Türkiye açısından olumlu sonuçlar ortaya çıkartacağına inananların ve AB üyeliğini destekleyenlerin oranı yüzde 44.4'tür. Buna karşılık yüzde 41.1 Türkiye'nin AB üyeliğine

karşıdır. Yüzde 14.5 ise bu konuda kararsızdır.

Türkiye'nin AB üyeliğine olumlu bakanların en önemli gerekçeleri, demokrasi ve insan hakları (yüzde 92,5) ile sosyal hakların (yüzde 92) gelişmesine yönelik beklentilerdir. Bunu ekonomik gelişme (yüzde 80,3) ve sendikal hakların gelişmesine (yüzde 75,7) yönelik beklentiler izlemektedir. Türkiye'deki en temel sorunlardan olan işsizlik sorunun çözülmesi (yüzde 63,5) ve yoksulluğun azalması (yüzde 59,8) konularındaki beklentiler daha düşük düzeyde kalmaktadır.

AB üyeliğine karşı olanların öncelikli gerekçesi, Türkiye'nin ekonomik ve siyasi olarak dışa bağımsızlığının artacak olmasına yönelik endişelerdir (yüzde 88,6). Bunu, tarımın olumsuz olarak etkilenmesine yönelik endişeler izlemektedir (yüzde 80). Daha sonra ise yüzde 73,8 ile Kıbrıs'ın kaybedilmesi, yüzde 71,6

ile ekonominin daha kötüye gitmesi, yüzde 61,1 ile sanayinin olumsuz etkilenmesine yönelik endişeler ortaya konulmaktadır. AB üyeliğinin ülkeyi böylece yönelik bir endişe ise yüzde 60,3 ile son sırada yer almaktadır.

Türkiye'nin AB üyeliğinin kendilerini olumlu yönde etkileyeceğini düşünenlerin oranı yüzde 38,5, AB üyeliğinden olumsuz etkileneneği düşünenlerin oranı ise yüzde 24,3'tür. Yüzde 24,6 ise üyeliğin kendilerini olumlu ya da olumsuz etkilemesini beklememektedir.

AB üyeliğinden olumlu etkileneneğini düşünenlerin en önemli gerekçesi, sosyal hakların iyileşmesi (yüzde 93,1) ve siyasal anlamda örgütlenme hakkının daha rahat kullanılacağına yönelik beklentilerdir (yüzde 81,9). Bunu, sendikalaşma ve sendikal faaliyetlere katılma hakkının daha özgürce kullanılabilme-

sine yönelik beklentiler izlemektedir (yüzde 72). Çalışanların, üyelik ile birlikte ekonomik durumlarının iyileşeceğine yönelik beklentileri, demokrasi ve sosyal haklara ilişkin beklentilerin oldukça gerisinde kalmıştır (yüzde 65,1). Öte yandan AB ülkelerinin Türkiye'nin üyeliği konusundaki temel çekincelerinden olan, serbest dolaşım hakkının kazanılmasıyla birlikte Türkiye'den işgücünün yoğun biçimde bu ülkelere gideceğine yönelik genel yargının aksine, bu yöndeki beklentiler yüzde 57,6 ile en alt sırada yer almıştır.

AB üyeliğinin kendisini olumsuz yönde etkileyeceğini düşünenlerin en önemli kaygısı, işini kaybetme (yüzde 80,4). Bunu ücretin düşmesi (yüzde 69,4) ve sosyal hakların kaybedilmesi (yüzde 66,7) izlemektedir."

(DİSK Gıda-İş Raporundan Alınmıştır)

Milliyetçilik

Türk solunun çıkmazı

"Komünistler, ayrıca, ülkeleri ve milliyetleri ortadan kaldırmak istemekle de suçlanıyorlar. İşçilerin ülkesi yoktur. Onlarda olmayan bir şeyi alamayız onlardan." (Komünist Manifesto)

Cengiz ALĞAN

Kapitalizm ülkelerin sınırlarına hapsolmuş, ülke sınırları içinde üretim yapıp malları yalnızca ülke sınırları içinde satan bir sistem değil, dünya çapında bir sistemdir. Ürünleri için durmadan genişleyen bir pazara ihtiyaç duyması, burjuvaziye yeryüzünün dört yanına yöneltilir. Dünyanın her yerine yerleşmek, her yerde bağlantılar kurmak zorundadır.

Son 150 yılda ulusal sanayilerin yerini, artık yalnız yerli hammaddeleri değil, en uzak yerlerden getirilen hammaddeleri işleyen sanayiler; ürünleri yalnızca ülke içinde değil, aynı zamanda dünyanın dört bir yanında tüketilen sanayiler almıştır. Ülke içinde üretilen malların karşılayabildiği eski ihtiyaçların yerini, uzak ülke ve yörelerin ürünlerini zorunlu kılan yeni ihtiyaçlar almıştır. Eski yerel ve ulusal içekapanıklığın ve kendi kendine yeterliliğin yerini, çok yönlü ilişkiler ve ulusların evrensel karşılıklı bağımlılığı almıştır. Marks ve Engels, kapitalizmin geldiği aşamayı Manifesto'da aşağı yukarı böyle anlatır. İnternet, cep telefonu gibi modern iletişim cihazlarının, jet uçaklarının ve gelişmiş teknoloji ürünü savaş araçlarının bulunduğu günümüzde, anlatılanlar daha da geçerlilik kazandı.

Nüfusu kentlerde biraraya toplamış, üretim araçlarını merkezileştirmiş ve mülkiyeti birkaç elde yoğunlaştırmış kapitalist sisteme karşı verilecek mücadele de, tıpkı düşmanın yaptığı gibi, dünya ölçeğinde olmalıdır. Sisteme yöneltilen eleştirilerin ulusal çerçevede yapılması, hiçbir şeye değilse, sistemin küresel karakterini görmemeye işarettir.

Egemen sınıfların söylemi

Egemen sınıflar sınıf siyasetinin öne çıkarılmasından hoşlanmaz. Bunun yerine ulusal sınırlar içinde yaşayan herkesin, (her sınıftan insanın) ortak çıkarları olduğunu, ulusal refahın artmasından her bireyin eşit ölçüde yararlanacağını anlatırlar. Oysa Koç Holding her yıl dünyanın en zenginleri listesindeki yerini perçinlerken, Koç Grubu'na bağlı işletmelerde çalışan işçilerin kişi başına milli gelirden aldıkları pay, hiç de anlatıldığı gibi yükselmektedir. Aksine, Koç'un kasası dolup taşarken emekçilerin alım gücü her geçen gün düşmekte, iş güvenceleri azalmaktadır.

Ama burjuvazi, ulusal çıkarlar, iç ve dış tehditler, düşmanlar, 'milli itibarımız', Türkiye'nin dünyadaki saygınlığı gibi kavramlar yaratarak bu gerçeği gizler, sınıfsal çelişkilerin üzerine milliyetçilik çuvalıyla örtterek, sınıf müadesesini engellemenin araçlarını yaratır.

Solun söylemi

Egemen sınıflar, çıkarları doğrultusunda elbette böyle yapacaktır. Aksi olduğunda şüphelenmek gerekir. Ama bu ideolojik hegemonyayı kırmakla yükümlü sol, neden aynı amaca hizmet eden bu söylemi kullanıyor?

Türk solunun daima milliyetçi bir damarı oldu. Erken dönem sol hareketi bir yana bırakıp daha çok bilinen 1960-70'lerden bir örnek verelim. TKP eski genel sekreteri Reşat Fuat, 1968'de, 19 Mayıs bayramı dolayısıyla Türk Solu dergisinin 27. sayısına gönderdiği mesajda şöyle diyor:

"Bu yıl Birinci Milli Kurtuluş hareketimizin başlangıcı olan bu günü ilerici Türk gençliğinin ve halkımızın İkinci Milli Kurtuluş gayretleri ve hamleleri içinde, NATO'ya hayır haftasında, idrak ediyoruz. İlerici gençliğin emperyalizme, emperyalizmin yurt içindeki destekçilerine ve işbirlikçilerine karşı giriştikleri bu mücadele Atatürk'ün istilacılar ve yardımcılarına karşı sevk ve idare ettiği anti-emperyalist mücadelelerin tamamlayıcı bir parçasını teşkil eder."

Kurucularını kemalist rejimin Karadeniz'de öldürttüğü bir partinin genel sekreterinin kemalizme düzdüğü bu methiyenin arkasında ne yatıyor acaba? Türk Solu dergisi, İşçi Partisi, CHP ve TKP'nin yeni (!) icadı Yurtsever Cephe yukarıdaki alıntıda çok mu farklı şeyler söylüyor? Devrimci mücadeledeki kararlılık ve azimleri bir yana, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan gibi 68 döneminin efsane önderleri, ellerinde Türk bayraklarıyla "Tam bağımsız Türkiye" yürüyüşleri yaparken bu çizgiden ne kadar uzaktılar?

Sosyal demokrasi

CHP'nin bugünkü milliyetçiliği de yeni değil. Mahmut Esat Bozkurt,

CHP'nin milliyetçilik anlayışını İsmet İnönü'den alıntılarla, Yeni Sabah'ta, 10 Temmuz 1943 tarihli bir yazısında şöyle anlatıyor:

"Milli Şef ise, bu prensibi birçok beyanlarıyla, birçok defalar izah ettiler:

'En büyük harikamız, en yüksek şerefimiz Türk olmaktır' yolundaki vecizelerini bu yolda anabiliriz.

Başvekilimiz Saracoğlu'na gelince, o da gerek Meclis'te gerek kurultayda bir yolunu bularak, bu konuya avdet etmek lüzumunu duymuş ve: 'Türkün. Türkçüyüz ve hergün biraz daha Türkçü olacağız' gibi güzel sözler söylemiştir. Bu kadar da değil... Türk milliyetçiliği prensibi, ana kanunumuzun 2. Maddesi'nde yer almış: 'Türkiye devleti milliyetçidir'"

Aynı yerde Bozkurt "Türkün ve yalnız Türklük için yaşıyorum. O kadar ki Türk olmasaydım, kendimi dünyanın en bahtsız adamı sayardım..." da diyor.

Çünkü cumhuriyetin kuruluş ideolojisi milliyetçiliktir ve bunu en yetkili ağız şöyle ifade etmiştir: "Biz doğrudan doğruya milliyetperveriz ve Türk milliyetçisiyiz; Cumhuriyetimizin mesnedi Türk camiasıdır." (Mustafa Kemal, 29 Nisan 1926, Türk Ocakları delegelerine yaptığı konuşmadan). Ve Türk solu kemalisttir...

Dünyadan örnekler

Milliyetçilik, bu topraklarda kendisine sağlam bir zemin bulmuş olsa da, yalnız Türk soluna özgü değil. Birinci Dünya Savaşı'nda Alman sosyal demokratları, tüm büyük devletler sömürgeler üzerinde egemenlik kurup genişletmeye, küçük ulusları ezmeye çalışırken, hangi hırsızın savaşta galip çıkmasının dünya işçileri açısından daha kârlı olacağı üzerinden taktik belirlidiler. Ve bu sayede, dünyanın en büyük işçi sınıfı partisi savaş kredileri lehine oy kullandı. Milyonlarca emekçi

savaşta öldü.

Aynı şekilde, İkinci Dünya Savaşı'nda da, tüm dünya solu (Troçkistler hariç), Stalin diktatörlüğünün savaştan muzaffer çıkmasını, anavatan savunması ilkesi çerçevesinde, dünya proletaryasının kazanımı olarak gördü. Ama savaştan sonra işgal edilen ülkelerin emekçi sınıflarına uygulanan baskı ve zulüm görmezden gelindi. Üstelik, kendi hükümrânlıkları altında yaşayan emekçi yığınlar, devlet kapitalisti stalinist rejimleri, 1989'da, yıktıkları duvarın altına gömdüğü zaman bile, bu ülkelerin sosyalist rejimler olduğunu savunmaya devam edegeldiler. Türkiye'de bu akım hala yaygın. Çünkü Türk solu stalinisttir.

AB karşıtlığı

Türk solu, örneğin Avrupa Birliği'ne karşı çıkarken, emekçilerin çıkarlarına aykırılığını değil, ulusal çıkarlara aykırılığını gerekçe gösterir. Avrupalı şovenist ve ırkçıların yaklaşımlarını dayanak alıp AB'ye karşı çıkan solcular, bir marksistin şovenizme karşı çıkması gerektiği gibi değil, bir Türk şovenistin bir Fransız ya da Avusturyalı şoveniste karşı çıkışı biçiminde karşı çıkıyorlar.

Milliyetçilik kazanabilir mi?

Herhangi bir kamu kuruluşunun özelleştirilerek yabancı sermayeye satılmasını, diyelim milliyetçi bir çıkışla (örneğine rastlanmıyor ama) engellediniz. Bu neye hizmet eder? Emekçi yığınların kafasında yerli sermayedarların sömürgeçliğini gizlemeye değil mi? Kuruluşun yabancı sermayeye satılmaması olmasından dolayı rahatlatacağınız emekçinin cebine eskisinden bir kuruş fazla para girmediğinde, ona hangi masalı anlattıysanız anlatın, sizi dinlemez. Eviniz soyulduğunda hangi hırsızın 'malı götürdüğü' değil, o malı yeniden almak için harcamanız

gereken emek miktarı ve zamanı önemlidir. Üstelik ulusal çıkar safatasına inanmış olsa dahi, bu çıkarı en ulusalcı grubun, yani faşistlerin en iyi koruyacağına inanmaması için ne gibi bir sebep var?

Enternasyonalizm

Oysa F.Engels, Londra'daki Uluslar Bayramı makalesinde: ".....bütün ülkelerdeki proleterlerin çıkarları birdir, düşmanları aynıdır, mücadeleleri aynıdır. Proleterler, büyük çoğunlukları ile artık, karakterleri açısından, ulusal önyargılardan kurtulmuşlardır. Tüm manevi gelişmeleri ve eylemleri bakımından aslında hümanizm ve milliyetçilik düşmandırlar (anti-nasyonalisttirler)", diyordu.

Çünkü bu büyük devrimci önder enternasyonalistti. Kapitalizme karşı mücadelenin ancak dünya çapında başarıya ulaşabileceğini (tıpkı Marks, Lenin ve Troçki gibi) daha o zamandan öngörebilmişti.

Enternasyonalizm, yani işçi sınıfının dünya ölçeğindeki hareketinin çıkarlarını savunmak için dayanışma, bir ülke sınırları içine gömülerek yapılamaz. Hele de, gelişmiş ülke işçilerinin, az gelişmiş ülke işçilerinin sömürsünden pay aldığı tezine sığınarak hiç yapılamaz. Ama Türk solu daima böyle yapar. Çünkü Türk solu enternasyonalist değil, milliyetçidir.

Üstelik sadece ekonomik konularda değil, bu ülkenin en hassas siyasal/sosyal sorunlarında da öyledir. Ermeni konferansını ve 6-7 Eylül sergisini MHP'li faşistlerle birlikte basar, Orhan Pamuk ceza aldığında alkışlar, Kürtler gösteri yaptığında linç girişimlerini sesini çıkarmaz, Kıbrıs için "Ya taksim, ya ölüm" diye sokağa çıkan ilk Türk solu olur, patronlara değil yabancı patronlara karşı çıkan yine Türk soludur.

Türkiye'de emekçi yığınların bir türlü ayağa kalkmadığından yakınan eski kafalı Türk solu, aslında bu kalkışın önündeki barikatın yapı taşlarından biridir. Bu konunun enternasyonalizm, yeni anti kapitalist hareket, milliyetçiliğin kökenleri ve milliyetçiliğe karşı mücadele gibi bağlantılarını başka yazıların konusu olmak üzere şimdilik bir kenarda bekletirken; sözü, Süleyman Demirel'in milliyetçilik anlayışına bırakalım. Belki bizim solcuların kulağına küpe olur:

"Milliyetçi olmak kimsenin inhisarında (tekeline) olmamalıdır. Komünistlerin dışında herkesin milliyetçi olması lazımdır. Burada milliyetçiliği, beynelmelci misin (enternasyonalist misin), yoksa milliyetçi misin tasnifinin dışında aramak lazımdır. Beynelmelcilik bu gün sadece komünistliktir. Yani millet unsurunu tümüyle kaldıracak, sadece idare sisteminin bir parçası haline geleceksiniz. Ve millet olmayı bir dava halinden çıkaracaksınız" (Süleyman Demirel, 1971 Buhranı ve Aydınlığa Doğru, 1972, Ankara)

Kaynaklar:

Komünist Parti Manifestosu, Marks/Engels, 1848
Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Lenin, Sol Yayınları, 1993
Düşünceler ve Aforizmalar, Marks/Engels, Yeni Dünya Yayınları, 1975
Gerçek Marksist Gelenek, John Molyneux, Z Yayınları, 1997
Milliyetçilik, Modern Türkiye'de Siyasi Düşünce, Cilt 4, 2002
Milliyetçilikler, Montserrat Guibernau, Sarmal Yayınevi, 1997

Alıntılar:

"...çağımızda İngiltere'de de, Fransa'da da, Amerika'da da, Almanya'da da aynı olan sanayi çalışması, yani çağımızda sermayeye kölelik, proleterde ulusallığın zerresini bırakmamıştır." **(Komünist Manifesto)**

"Komünistler, proletarya hareketini biçimlendirmek ve kalıba dökmek üzere kendilerine özgü hiçbir sektör ilke koyamazlar."
Komünistler, öteki işçi sınıfı partilerinden yalnızca şu noktalarda ayrılırlar: 1. Farklı ülkelerin proleterlerinin kendi ülkelerindeki mücadelelerinde, her türlü ulusallıktan bağımsız olarak, bütün proletaryanın ortak çıkarlarını vurgular ve öne çıkarırlar. 2. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinin geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında, her zaman ve her yerde bütün bir hareketin çıkarlarını temsil ederler." **(Komünist Manifesto)**

"...Şimdiye kadar, bütün ülkelerin çeşitli emek dallarında çalışan işçiler arasında yetersiz dayanışma bulunması ve çeşitli ülkelerin işçi sınıfı arasında kardeşçe birliği olmaması yüzünden, bu amaca yönelik bütün çabalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. **(K.Marks, Cemiyetin Geçici Tüzüğü)**

"Paris Komünü yenilgiye uğradı. Çünkü, hiçbir büyük merkezde, Berlin'de, Madrid'te ve benzeri yerlerde, aynı zamanda ve Paris proletaryasının güçlü hareketine eşdeğerde, büyük devrim hareketleri patlak vermedi. **(K.Marks, Lahey Kongresi Üzerine)**

"Proletaryanın burjuvaziye karşı zaferi, aynı zamanda, zamanımızda halklar arasında düşmanlık yaratan ulusal ve endüstriyel çelişkilerin tümünün ortadan kalkması demektir. Bu yüzden, proletaryanın burju-

vaziye karşı üstünlüğü, aynı zamanda, bütün baskı altındaki ulusların kurtuluş sinyalidir. **(K.Marks, Polonya İçin)**

"Eski dünyanın, uluslara baskı dünyasının, ulusal kavga ve ulusal içe kapanıklığın karşısına, işçiler yeni bir dünya koyuyorlar; bütün ulusların tüm çalışan sınıflarının birliği dünyasını, içinde insanın insana en küçük ölçüde baskısına ve hiçbir ayrıcalığa yer olmayan bir dünyayı koyuyorlar. **(Lenin, Pravda, 10 Mayıs 1913)**

"Sınıf bilinci taşıyan işçiler... ulusalcılığın her türüyle en sert biçimde savaşır." **(Lenin, Put Pravdi, 10 Mayıs 1914)**

"Ağır basan ulusal şovenizme karşı bir ölüm-kalım savaşı ilan ediyorum. Bu lanet olası çürük dışımdan kurtulduğum zaman, o ulusal şovenizmi, geriye kalan sağlam dışımla yiyeceğim!" **(Lenin, ilk yayınlaması Pravda, 21 Ocak 1937 -yazılı tarihi 6 Ekim 1922, ulusal şovenizmle savaş konusunda siyasi büroya not)**

"Liberaller arasında köklerini derine salan ve yaygınlaşan karşı devrimci eğilimin, emperyalizmin, ulusalcılığın, şovenizmin, kısacası her türlü gericiliğin savunucusu olarak demokrasiye karşı duran bu eğilimin ortaya çıkış nedeni, para babalarının bencil sınıf çıkarlarıdır." **(Lenin, Nisan 1913, Seçme Eserler)**

"Bir liberal, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımının temel sorun olarak görülmesinden hoşlanmaz. Liberal, demokrasiye ve sosyalizme ait sorunlardan dikkatleri uzaklaştırmak için ulusal savaşım ateşini yakmaya ve körüklemeye çalışır.

"Gerçekte 'Avrupa yaşamının sorunları'nda sosyalizm ilk sırayı, ulusal savaşım ise dokuzuncu sırayı alır."

"Proletaryanın bir dünya görüşü olan sosyalizm savaşımını, Doğu Avrupa'nın ezilen uluslarından birinin kendisini ezen gerici burjuvaziye karşı verdiği savaşım ile karşılaştırmak bile gülünçtür." **(Lenin, Nisan 1913, Seçme Eserler)**

"Türkçülük, bütün Türklerin tek devlet halinde birleşerek her bakımdan bütün milletlerden ileri ve üstün olması ülküsüdür. Bunun değişmez iki unsuru vardır: Irkçılık, Turancılık" **(N.Atsız, Orkun, 8 Ocak 1952, sayı:68)**

Türk milliyetçilerine rağmen bir kez daha: "Hrant Drink ve Orhan Pamuk başımızın tacıdır"

Milliyetçilik, kan dökmeyen yaygınlaşmayan bir ideoloji. Bu yüzden ciddiye alınması gereken, en küçük bir taviz bile verilmemesi gereken bir ideoloji. Türk milliyetçiliği de bütün bu tehlikeleri içermekle beraber son derece paranoyak bir özelliğe de sahip.

Geçtiğimiz günlerde AGOS Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni Hrant Drink, Agos gazetesindeki bir yazıda "Türklüğün tahkir ve tezyif edildiği" gerekçesiyle açılan davada 6 ay hapisle cezalandırıldı.

Sabıksız olması ve ileride bir daha suç işlemeyeceği konusunda oluşan kanaat nedeniyle mahkeme Dink'in cezasını erteledi.

Hrant Drink'in ceza aldığı günlerde, bu sefer de yazar Orhan Pamuk bir mülakatta '1 milyon Ermeni, 30 bin Kürt öldürüldü' dediği iddia edildiği için hakkında dava açıldı.

Orhan Pamuk geri adım mı attı?

Orhan Pamuk hakkındaki davayla ilgili savcılığa ifade verdiği gün çıktığı bir televizyon programında şunları söyledi: "Bu tabunun yıkılması için konuşulması gerektiğine inandığım için konuştum. Bu konuda cesaret edip birçok kişi konuştu. Benim üzüldüğüm yan sadece ben söylemişim gibi davanın iptali." Yalçın Küçük'ün Sabetaycılık "teorisi"yle başlayan, Türk Solu çevresinin "Kürt nüfusu"nu tehdit olarak gören ırkçı yaklaşımla zirveye çıkan, faşistlerin her farklı görüşü imha etmeyi hedefleyen tehditleriyle bir şiddet biçimi alan linç havasına rağmen, Orhan Pamuk sözlerinin arkasında olduğunu söylüyor. Orhan Pamuk'a, aralarında Ayşe Erzan ve Erol Kızılelma gibi savaş karşıtı hareket içinde tanıyan aydın ve aktivistlerin de olduğu sınırlı sayıda insan ve sol güç destek olabiliyor.

Bu sınırlılıklar, Orhan Pamuk'a verilen desteğin değil, Türk milliyetçiliğine karşı mücadelenin sınırlılığını göstermektedir.

AKP ne yaptı?

Drink ve Pamuk'la ilgili hukuki süreci Dışişleri Abdullah Gül, "hala eksikliklerimiz var, bunları düzeltmemiz gerek" diyerek yorumladı. Daha önce Ermeni Konferansı'nın mahkeme kararıyla durdurulmasını ise Başbakan Tayyip Erdoğan kınamıştı. Bu gelişmeler, sanki AKP liderliğinin demokratik gelişmelerin garantisi olduğu yönünde bir izlenimin doğmasına neden oluyor.

Başbakanın konuşmaları, gerçekten de CHP liderliğinin yaklaşımından, bir dizi sol

grubun milliyetçi tutumlarından ve faşistlerin politikalarından daha ileride gibi görünüyor.

Fakat bu konuda dikkatli adım atmamız. Aylar önce yapılması planlanan Ermeni Konferansı, Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in mecliste yaptığı konuşmanın ardından ertelenmişti.

Daha da önemlisi, demokrasinin, "Senin düşüncelerine katılmıyorum ama düşüncelerin yüzünden baskı altına alınmanı engellemek için kellemi veririm" sınırlamasına sarrulmadan savunmaktır. Bu ülkede devlet yöneticilerinin resmi yaklaşımı Ermeni soykırımı gibi bir gelişmenin tarihte hiçbir zaman yaşanmamış olduğudur. Onlar açısından Kürt sorunu, "Teröristler 30 bin evladımızı öldürmüştür" vecize-iyle özetlenir.

Bir başbakanın bir üniversitede yapılacak bir toplantının iptal edilmesine karşı konuşması, statükocu ve milliyetçi linç havasına göre daha olumlu bir tutum. Bu durum konunun içeriğine ilişkin tartışmada başbakanın da, dışişleri ve adalet bakanlarının da görüşlerinin, resmi görüşten, linç havası estirenlerin fikirlerinden bir milim bile farklı olmadığını görmemizi engellemeli. Bu yüzden AKP ayakları titreyerek demokrasiyi savunuyormuş gibi görünürken, siyasal demokrasinin gerçek sınırlarını geliştirmek, demokrasinin sınırsız düşünce, gösteri ve örgütlenme özgürlüğünün toplamı olarak yaygınlaşmasını sağlamak, radikal bir demokrasi programını sahiplenmesi gereken emekçilerin ve sosyalistlerin görevi. Bu görevde altından başarıyla kalkamadığımız ilk

adım Hrant Drink ve Orhan Pamuk'la ilgili gelişmelerdir.

"Ya sevi ya terk et!"

Hrant Dink hakkında suç duyurusunda bulunan vatan- daşın müvekkili Kemal Kerinçsiz adında birisi. Bu adam, Ermeni Konferansı için yürütmenin durdurulması talebiyle mahkemeye başvuran avukatın kendisi. Bu avukatın gözü öylesine dönmüş durumda, Konferans başka bir üniversiteye alınca Başbakan Erdoğan, Dışişleri Bakanı Gül ve Olli Rehn başta olmak üzere birçok kişi hakkında suç duyurusunda bulunmuştu.

Kemal Kerinçsiz adlı adamın temsil ettiği anlayış, soldan faşistlere kadar tüm Türk milliyetçisidir. "Ermeni Konferansı" olarak bilinen toplantının yapıldığı İstanbul Bilgi Üniversitesi önünde yumurta eylemi yapan faşistlerden İşçi Partililere kadar, Kızılelma koalisyonunun tüm bileşenleri Hrant Drink ve Orhan Pamuk'un da üzerine gittiler. Tehditler savurdular. Drink ile Pamuk'u savunmayanlar, net bir biçimde onların yanında yer almayanlar, aynı milliyetçi avukatın ruh halini paylaşmaktadırlar. Kemal Kerinçsiz adlı avukat, hızını alamayıp, bir TV kanalında "Hrant Dink bölücülük yapmıştır. Bu toprakları derhal terk etsin!" dedi.

İşte milliyetçilerin ruh hali bu. Bu ruh haline taviz verildiğinde, Türk milliyetçiliğine karşı koşulsuz bir biçimde Ermeniler, Kürtler ve tüm etnik gruplar savunulmadığında paranoyak Türk milliyetçiliği bir mevzi daha kazanmış olur. Bu paranoyanın ucunun nerelere kadar gideceğini ise kimse bilemez ama tarihte egemen sınıf milliyetçiliğinin gözü kararmış biçimlerinin nasıl faşist siyaset ve kitle hareketlerinin birleştirici politik bayrağı haline geldiğini biliyoruz. Alman, İtalyan faşizmlerini ya da Türkiye'de ülkücü faşistlerin katliamlarını bir an olsun unutmamalıyız.

Kızılelmacılara, faşistlere, kendilerini solcu sana Türk milliyetçilerine inat, bu yüzden, "Hrant Drink ve Orhan Pamuk başımızın tacıdır."

Sokakta da akademisyenler var!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 14-15 Ekim 2005 tarihlerinde Bolu'da "Türkiye'nin geleceğini tartışma ve solda yeni bir süreci başlatmak amacıyla" bir toplantı düzenledi.

Görünen o ki eski solun içinde olduğu kriz ve çıkışlar DİSK için de sorun teşkil ediyor. Halkın yarıya yakınının, geleceğe güvenle bakmak için yeni bir çıkış aradığı, ancak mevcut hiçbir sol siyasal partinin bu umudu vermediği ve dolayısıyla siyasette yeni bir çıkış zorunlu hale geldiği doğru bir tespit. Ancak bu tarz toplantılar Türkiye'de sol açısından yeni değil. Daha önce de defalarca bu tarz toplantılar yapıldı ve deneyimler sağlandı.

Bu deneyimlerden hareketle: Kapalı kapılar ardında, yukarıdan aşağıya örgütlenmiş bir siyasal yapı, toplum için umut verici bir dinamik yaratmamıştır ve bundan sonra da yaratması zordur. Bu girişime DİSK başkanı Süleyman Çelebi'nin çağrısıyla 30'a yakın akademisyen ve gazeteci davet edilmiş. Bir kısmı liberal, bir kısmı ulusalci olan akademisyenler ve aydınların katılımı oldukça kısır kalmış görünüyordu.

Solu bu hale getirmiş eski solcular ve küskün sosyal demokratların yanında çeşitli sosyal hareketlerin içinde yer alan, kampanyalar yapan, sokaklarda eylem yapan yeni mücadelenin içinde yer alan aktivistler ve akademisyenlerin bu toplantıda bulunmasına lüzum görülmemiş.

Çağrılan akademisyenlerin bir kısmı elbette sol açısından bir şey ifade ediyor ama kurulmak istenen ya da başlatılmak istenen süreç yeni, dinamik, kazanma şansı olan bir şey olacaksa biraz daha sokağa bakılmalı.

Gün geçtikçe daha da küçülen eski sol dışında yeni bir şey yapmak için daha da daralmış, kapanmış toplantılardan ve bakış açılarından kurtulmak gerekiyor.

Çeşitli sosyal mücadelelerin içinde yer alan, bizzat taban aktivizmine dahil olmuş onlarca akademisyenin görmezlikten gelinmesi bırakalım aşağıdan basit insanlarla bir şeyler yapmaya çalışmayı aydınların bakışlarında bile elitizmi gözler önüne seriyor.

Tolga ŞİRLİN

Birleşik bir şey olmalı

Eğer yeni bir soldan söz edeceksak bence birleşik bir şey olmalı. Bu çok mümkün mü bilemiyorum. Kampanya yapan aktivistleri bir araya getirsek bile bu birliktelik çok uzun ömürlü olur mu; onu da bilemiyorum.

Barışrock'ta çok farklı insanların birlikte çabasıyla, birlikte kampanya yapmasıyla

Yeni sol tartışmaları

oluşturduk her şeyi. Elimizden geldiğince savaş karşıtlığı ve sistem karşıtlığı anlattık. Sahnedeki alanda, kampanya boyunca. Biz anlattıkta oraya gelenlerin ne kadar ikna oldu, bundan sonrası için birlikte bir şeyler yapar mıyız çok emin değilim.

Ama sonuç olarak yaklaşık 30 bin kişiye ulaşan bir kampanya yaptık. Kendi kabuğumuzdan çıktık. Her zaman birlikte olmadığımız insanlarla birlikte bir şeyler yapmış olduk. Bu olumluydu. Ama sadece savaş karşıtlığı yetmiyor bence. İnsanların gündelik hayatlarını etkileyen sorunlarla da ilgili kampanyalar yapmak gerek. Küresel ısınmaya karşı yapılan kampanya bu anlamda olumlu. Ama bence bu da yetmez.

Türkiye gündemiyle ilgili kampanyalar da yapmak gerek. Bir sürü sorun var aslında..

Tabiki savaş karşıtlığı önemli ve belirleyici. Ama AKP yi daha iyi teşhir edeceğimiz kampanyalar yapmalıyız. İşsizliğe dair, sendikal sorunlara dair vb. o kadar çok konu var ki. İnsanların hayatı hiçte gülülük gülüstanlık değil. Bütün bu konularda kampanya yapmak ama tüm kampanyaları da birbiriyle birlikte hareket eder hale getirmek gerek. Eksik kaldığımız yer burası.

Barışrock'ta 52 stand açıldı. Hepsini de ortak dertlere sahipti aslında.

Mesela ben bütün bu kampanyalara destek vermek istesem nasıl yapacağım? 52 parçaya bölünemem ki. Zaten milyonlarca insandan oluşmuyoruz. Gücümüz az. Ancak birkaç kampanyada aktif çalışabiliyorsun. Bütün bu kampanyaları derlemek

toplamak ve ortak hareket etmelerini sağlamak gerek. 52 standın 20 şer aktivisti varsa diyelim, toplamda 1000 aktivist demek bu. 1000 aktivist birlikte hareket edebilse sonuç daha iyi olur. 1000 aktivisti olan bir kampanya çok büyük bir şey olurdu herhalde.

Daha önce de (ÖDP) birlik sağlamaya çalışılan girişimler oldu. Ama bunlar solcuların sekterliği yüzünden dağıldı. Üstelik bu pek çok insanın moralinin bozulmasına ve umudunun kırılmasına yol açtı. Sola yönelik güven kırıldı.

Bence bütün muhalif kesimleri ortaklaştırabilecek geniş birlikler ve birlikte hareket edebilme zeminleri oluşturmak gerekiyor. Özellikle muhalif kesimler diyorum çünkü kastettiğim sadece küçük sol gruplar değil. Savaş karşıtlığında olduğu gibi kendisine savaş karşıtı diyen herkesle birlikte hareket edebilmek gerekli. Ama bunun içerisinde solcular sekterlik yaparsa sonuç yine aynı olur, yürümez fazla.

Birgül İZMİRLİ
Barışrock Aktivisti

Sosyalistlerin yeniden yapılanması mı, yeni sol mu?

Son zamanlarda hem *Sosyalist İşçi* gazetesinde hem de bir çok farklı platformda "yeni sol" tartışmalarına şahit oluyoruz. Bu tartışmayı

yapanlar arasında yeni solu, sosyalistlerin yeniden yapılanması olarak gören genişçe bir kanat var.

Küresel BAK'ın düzenlediği "Savaş Karşıtı Hareket ve Yeni Sol" toplantısında **Hakan Tahmaz** ve *Sosyalist İşçi* gazetesinin bir önceki sayısında **Fotİ Benlisoy** tarafından da dile getirilen bu görüş bence bazı tehlikeler barındırıyor.

Öncelikle; zaten dünyada anti-kapitalist hareketle doğup (Seattle,1999) savaş karşıtı hareketle ayağa kalkıp halen de büyüyen olan yeni sol ile "sosyalistlerin yeniden yapılanması" düşüncesinin benzer vurgular taşımakla birlikte birbirlerinden farklı olduğunu düşünüyorum. Geçmişteki hareketlerden farklı olarak çok çeşitli unsurları; sosyalistleri, ekolojistleri, otonomcuları, reformistleri, kadınları, eşcinselleri, sendikaları vs. bir araya getiren bir harekete dayanan bir sol yerine, sosyalistleri zaten savunmaları gereken ilkeler (enternasyonalizm, çoğulculuk, demokrasi, pozitif ayrımcılık, emek eksenli bir bakış) etrafında yeniden yapılandırılmaya çalışan bir sol açıkçası bana pek de yeni gelmiyor.

Türkiye'de de dünyadaki hareketin bir parçası olan ve yukarıda anlatılan ilkelerin hepsini sahiplenen yepyeni bir genç aktivist kuşak var. Açık ki; savaş karşıtı hareketle birlikte bir çoğu ilk defa sokağa çıkmış, hiyerarşiden, bürokrasiden nefret ettiği kadar yaşadığı sorunların kaynağı olan kapitalizmden de nefret eden bu genç kuşağın çoğunluğu kendisini sosyalist olarak ifade etmiyor. Bu gençler 1 Mart'ta

teskereyi durduran, Sorgun Ormanları kesilmesinin diye imza toplayan, Barışrock'ta Coca-Cola işçileriyle dayanışan, genetiği değiştirilmiş organizmalara ve küresel ısınmaya karşı kampanya örgütleyen gençler. Yeni solun ve bu solun sosyalist kanadının görevi bu gençlere sırtını dönerek kendisini yeniden yapılandırmak değil, bu kuşağın bütün mücadelelerini ve işçi sınıfı mücadelesini birleştirecek, ayağı sokakta olan, çeşitliliği içinde taşıyan, Türk solunun yenilgi havasından uzak, bürokratik ve hiyerarşik olmayan, dinamik bir sol alternatif yaratmaktır. Yeni sol tartışmalarının sebebi, yeni bir solun bir idealden çok bir ihtiyaç hatta bir zorunluluk haline gelmesidir, sosyalistlerin yeniden yapılanması ise defalarca denenmiş ve başarısız olmuş bir formüldür.

Eğer sokaktaki hareketi göremezsek biz sosyalistler bir köşede "yeniden" yapılanmaya devam ederiz, hareketin ne kadar içinde olursak kapitalizmi durdurmaya, başka bir dünya kurmaya o kadar yakın oluruz.

İrmak ÖZİNANIR

Hayatta kalmayı dayanışarak sağlamak

Dünyada yaşamın hızı artarken sol bu hıza ayak uyduramamış, daha doğrusu, hazır olmadığı bu hıza ayak uydurmaya çalışarak kendisini üretmeyen bir anti-tez

harekete dönüşmüştür. Devamlı giden bir otobüsü yakalamaya çalışarak hem kendini tüketmiş hem de otobüsün gittiği aynı yolu izleyerek farkını da yitirmiştir. Yapılması gereken bu "hız"dan, "yol"dan ve beraberinde getirdiği, "düşünememe", "muhakeme edememe", "üretmememe" sürecinden kurtulmaktır. Bunun için otobüsü izleyen otobüse değil, otobüsten farklı yere giden, geçene demiyorum bir trene gereksinim vardır.

İkinci yapılması gereken ise solun "küçük" düşünmeyi öğrenmek zorunda olduğudur. İşçi sınıfının ya da çiftçilerin hep birlikte devrime yürüyeceği gün gibi büyük amaçlar yerine, sınıflar arasında dayanışarak ortaya çıkarılacak küçük projelerin hayata geçirilmesiyle "büyük"lere karşı duruşun örnekleri verilmelidir. Büyük marketlere küçük bakkallarınız, büyük televizyonların yayın alanlarına hapşolmuş kitlelere küçük radyo ve televizyonlarınız olmadan karşı duramaz; sermaye birikimi sağlanıp onlar kadar "büyük" rakipler yaratmayı başardığınızı varsaysanız bile, yarattığınız "büyük"lerin onların büyüklerine benzemelerinin önüne geçemezsiniz. Tüm dünyadaki insanlara öğretilmeye çalışan, IMF'siz, DTÖ'süz ve ÇOŞ'siz yaşamının mümkün olmadığı yalanını, ancak kendi "küçük" bakkal ve manavından aldıklarıyla karnını doyurabilen, "küçük" hastane ve okullarında kendine yetebilen insanları boş çıkarabilir. Çiftçiler, ancak mallarını adil bir ticaretle kendilerinden alan bu bakkal ve manavların onları ayakta tutabileceklerini gördüklerinde size inanır ve toplum kendi çiftçisine, öğretmene ve doktora sahip olmaya başlar. Bir küçük kıvılcım ve diğer dünyaya ısrarlı bir sırtını dönmeye başlayacak bu girişimin en başta aradığı özellikler ise insanlara unutturulan bireysel özgürlük, adil paylaşım, eşitlik, tembellik hakkı, özgür aşk, ekolojik denge, barış, sosyal maliyet ve bu gibi, kapitalizm asla ve asla öneremeyeceği kavramların, insanlara anımsatılmasıdır.

Kanımcı böyle bir hareketin doğuşu için, söyledikleriyle yaşadıklarını aynı paralele tutabilen insanların birlikteliğine ve onların ortaya koyacağı "küçük" hedeflere ihtiyaç vardır. Yeni sol, ne sözle ne de özlemle oluşacaktır. Dünyada, kapitalizmin bozduğu ekolojik ve sosyal denge, dünyanın dört bir yanındaki çok farklı insanı "kar" için değil, "yaşamları" için biraraya getirmektedir. Kapitalizmin onlara bu noktada önerdiği hiçbir şey yoktur ama "yeni sol" onlara en temel ve en "küçük" gerekliliği, hayatta kalmayı dayanışarak sağlayabilir.

Özgür Gürbüz

Nükleer Karşıtı Platform
3 Aralık Küresel Isınma Eylem Günü Çalışma Grubu aktivisti

Neoliberalizm için bir yenilgi, bizim içinse bir zafer!

2005 Almanya Seçimleri: Çoğunluk Sosyal kısıntılara karşı- yeni bir sol doğru "Seçimlerden çıkan ilk mesaj, Almanyada ki sosyal devletin yok edilmesine büyük bir çoğunluğun karşı olduğu. Diğer bir mesaj, Almanyanın hızla bölünmeye başlaması Die Linke, sosyal kısıntılara karşı seçmenler tarafından inandırıcılığı kazandığı için, diğer bütün partilerden daha fazla oy oranını yükseltti. Bu sonuçta Siyah-Sarı (CDU-CSU,FDP) birlikteliğe parlamentoda planladığı çoğunluğu kaybetmişti." Franz Walter 19 Eylül Spiegel Online

Almanyada büyük bir politik kriz hakim şu anda. Hakim sınıf neoliberal kısıntı politikalarının daha hızlı bir tempoyla ekonomide ve politika da devam ettirmek derdinde. Halkın büyük bir çoğunluğuyse Sosyal kısıntıları ve neoliberalizmin yarattığı yeni sosyal dağılımı reddetti. Rot-Grün(SPD-Grüne) seçilmedi, Schwarz-Gelb(CDU-FDP) ise büyük çoğunluğu yakalayamadı. Milyonlar Sol Partiyi seçti. Neoliberal Bloğun yenilgisi, parlamento dışı direnişin bir zaferiydi. Neoliberal politikaya, Agenda 2010 e, Harz IV ya, öğrenim harçlarına karşı sokaklara çıkan insanlardı yeni Sol Partinin temellerini atanlar. Aktivistlerin birleşimiyle oluşturdukları WASG nin PDS e yaptığı birleşme teklifiyle ortaya çıkan Sol Parti Sosyal kısıntılara karşı Alternatif oluşturdu. Sol Partinin seçim zaferi, Neoliberal politikaların temsilcisi partilerinse bu yenilgisi toplumda antikapitalist bir havanın olduğunun bir ifadesi. Yapılan anket sonuçlarına göre doğu almanların % 73 ü, batı almanların %50 si Marx ın kapitale Kritisinin hala doğru olduğunu düşünmekte. Doğru almanların % 66 sı batı almanlarınsa % 56 sı Sosyalizmin prenzip olarak teoride iyi fakat uygulanmış olanların uygulamadaki hatalarından dolayı yıkıldığına inanmakta.

Yeni seçimler SPD nin düşüncesine göre AGENDA 2010 e güven oyu niteliğinde olmalıydı. Ortaya çıkan sonuç ise bunun karşıtı. Schröder kendini ancak CDU ya karşı yürüttüğü daha ılımlı bir seçim propagandasıyla kurtarabildi. Geçen seçimlere göre 2 milyon oy kaybıyla seçimlerden ayrılan SPD tarihinin en düşük oy oranını aldı. Fakat CDU da SPD nin yenilgisinden kazançlı çıkmadı. Geçen seçimlere oranlar % 3 (1.8 milyon oy) oranında oyunu kaybetti. CDU nun

kalesi olarak bilinen Bayernde de %10 oranında oy kaybetti. İlk olarak SPD ve CDU % 70 in altında oy topladı.

Hangi koalisyon olursa olsun patronlar saldırılarında devam edicekler

"İndüstriyel ve ekonomik bakış açıdan büyük hayal kırıklığına uğradık."

Jürgen Thumann, Präsident des Bundesverbands der Deutschen Industrie -Alman Sanayiciler Birliği Başkanı-(BDI)

Hangi koalisyon yönetirse yönetsin hakim sınıf ekonomide ve politik yaşamda sosyal kısıntıları sürdürmeye devam etmeye çalışacaktır. Seçimlerden büyük bir hayal kırıklığı ile ayrıldılar da, Lissabon Planı'nın bir parçası olan Ajanda 2010 ve Hartz IV yla birlikte gelen kısıtlamalara devam etmeye çalışacaklar. Bizim için bunun anlamıysa daha fazla kısıntı, daha fazla is saati buna karşı az ücret, öğrenim harçları vs vs. Bu politikanın arkasında saklı olansa kapitalizmin içinde bulunduğu küresel krizdir.

Ferit KIRAN

Ne olacak bu memleketin hali?

4.1 Milyon insan Sol Partiyi seçti!

18 Eylül 2005, saat 18.00, Almanya ekran başında, hey-

acan dorukta, herkes seçim sonuçlarını merak ediyor. Tüm istatistikler, yapılan tahminler Birlik Partileri (CDU/CSU) ile FDP nin iktidara geleceğini idda ediyor olsada herkes televizyon karşısında. Mayıs ayına kadar CDU/CSU (Birlik Partileri) neredeyse tek başına iktidar olacağı tahmin ediliyordu. Kuzey Ren Vesfalya (NRW) seçimlerinden sonra sonuç gene kestiriliyordu. Birlik Partileri'ne FDP de eklenerek ve sağ koalisyona kesin gözü ile bakılıyordu. Fakat, son haftalarda işler biraz tahminlerin aksine gibi görünüyör.

Yer Bad Homburg, Frankfurt'un bir ilçesi, tıklım tıklım olmasa da dolu bir salon. Saat 18.04 ve ilk sonuçlar açıklanıyor. FDP nin oyları tahminlerin üzerinde olduğu açıklandığı an salonda bir neşe, bir sevinç ki görülmeye değer. Herkes birbirine sarılıyor, kutluyor. Arkasından Links Partei'in (Sol Parti) sonuçları veriliyor, ilk sonuçlar ve Linkspartei 7.4 ile kesin parlamentoda. Sevinçin yerini hüznün, nara atmanın yerini hakaret, küfür alıyor bir anda salonda. 'Aman allahım, biz kaybettik' diyordu, FDP nin Bad Homburg şefi. Salondakiler birbirlerine şaşkın şaşkın soruyorlar, ne olacak şimdi?' 'Ne olacak bu memleketin hali?'

Bad Homburg ve sakinleri diyince biraz düşünmek lazım. 1980 li yıllarda en fazla vergi verenler olarak bilinirdi. 1990'lı yıllarla birlikte

en az vergi verenler olarak kendilerinden söz ettirmişlerdi. 2000'li yıllarda ise, SPD/Yeşiller hükümetinin yaptığı vergi reformu sayesinde vergi vermedikleri gibi vergi iadesi adı altında devlet kasalarından milyarlarca Euroyu kendi kasalarına indirenler olarak basına yansımıştı. Bad Homburg ta, Avrupa finans merkezi olan Frankfurtun milyonerleri ile Almanyanın en zengin ailelerinde yaşadığı bir semt. Bu şahısların yaşadığı semt özel korumalar tarafından korunmakta, öyle her vatandaşın sorgusuzca girip çıkabildiği bir semt değil. Çocukları özel okullarda okur, hastaları özel hastahanelerde tedavi olur yani kısaca bu vatandaşlar 'özeldir'. Ve bu vatandaşlar seçimlerden sonra çok Ama çok mutsuz oldular.

Başka bir mekan. Bu mekan Frankfurtun ortalama semtlerinden biri, Bockenheim, Cafe Exil. Links Parti taraftarları bu mekanda. Burada toplanmış insanlar birbirlerini savaşa karşı yürüyüşlerden, Nazilere karşı aktivitelere, Neoliberalizm karşıtı protestolardan toplantılardan tanınmakta. Bu insanlar ne Frankfurtun ne de Almanya'nın en zenginleri, tam tersine neoliberal politikanın kaybettirdiği insanlar. İçlerinde işsizlerden, öğrenciye, sendikacıdan eğitime, Alman, Türk, Kürt, Yunan, Afganlı gibi çeşitli ülkelerden gelmiş insanlar bulunmakta. 18.04, SPD kaybedenler

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadeleden parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir. -Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cin-

sel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz.

Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP BÜROLARI

• Ankara

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay

0535 - 514 11 73

• Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy

0536 - 637 81 99

• Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat

Apt. Kat: 4 - Beyoğlu

0536 - 259 73 64

• İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403

Konak

0537 - 624 49 08

• Bursa: 0535 - 422 39 65

• Akhisar: 0544 - 515 62 59

• Denizli: 0543 - 476 27 88

• Karabük: 0533 - 772 54 93

• Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

arasında. Bu zaten bekleniyordu. Bu kadar sosyal kesinti, bu kadar zengini daha zengin yoksulu daha yoksul eden, neoliberal konsept, Agenda 2010 ve onun devamı Hartz IV ten sonra % 34 almaları bile fazla. CDU/CSU sonuçları açıklanıyor. Yüzde 40 - 42 arasında beklenti varken %35. Bunu kimse beklemiyordu. Exil de narlar, sevinçler, kutlamalar. Arkasından beklenen sonuç. Her türlü kirliliğe kampanyaya, karalamaya, sansüre rağmen ilk sonuçlarla aylardır toplantıdan toplantıya, eylemden eyleme koşuşturan, neoliberalizme karşı mücadele eden bu aktivist-

lerin sevinçleri, morelleri Links Partini aldığı sonuçla dahada artıyor. Aktivistlerden Mathias 'yaşasın, kazandık' diye nara atarken etraftakilere sarılıp dans ediyordu. İşte size iki resim. Kiminle sevinir kiminle üzülürsünüz? Son otuz yıldır Avrupa da neoliberalizme karşı kazanılan ikinci zaferimiz bu bence. Birincisi 30 yıl aradan sonra, AB-Anayasa'sına Fransa ve Hollanda dan çıkan hayır idi, ikincisi Almanya neoliberal koseptleri red eden bir partinin bu kadar destek bulması. Ve biz henüz işin başındayız.

Mustafa KORKMAZ

Katrina, Bush'un küresel ısınma planlarının bir parçası mı olacak?

Özgür GÜRBÜZ

Küresel Isınma Eylem Günü Çalışma Grubu Üyesi

Michael Moore Bush'a "helikopterimizin nerede olduğuna dair bir fikrin var mı" diye sorduğu zaman, New Orleans kentinde kurtarılmayı bekleyen bazıları için 5. ızdırap dolu gün başlamıştı. New Orleans'ta yaşayanların üçte biri, kendilerini afet bölgesinden kurtaracak bir araca sahip değildi. İşin garibi yine Michael Moore'un merakla sorduğu "askerlerin nerede olduğu" sorusu da 5 güne rağmen yanıtlanamıyordu. William Thomas, Amerika'nın iç savaştan bu yana gördüğü en büyük felaket karşısında Bush yönetiminin ilk işinin, özel güvenlik ajansına bağlı birimleri, gazetecilerin ölümlerini resimlerini çekmelerini engellemek üzere görevlendirmesi olduğuna dikkat çekiyor ve ekliyor: "Tıpkı Irak'taki gibi". (1)

Birleşmiş Milletler (BM), bu yüzyıl için yaptığı öngörülerde deniz seviyesindeki yükselmenin 88 cm.'yi, küresel ortalama sıcaklıktaki artışın ise 5.8 santigratı bulabileceğini belirtiyor. Konu üzerinde çalışan birçok bilim insanı, 2050 yılına kadar sera gazı emisyonlarında %60'a varan bir azalmanın zorunlu olduğunda hem fikir. Aksi takdirde, dünya geri dönülemez bir afetler silsilesiyle karşı karşıya kalacak. Aynı Katrina, Rita, 2003 yazında 35 bin insanı öldüren sıcak hava dalgası ve 2004'te Bangladeş'in %60'ını sular altında bırakan su baskınları gibi.

Bunca yıldır, tehlikenin büyüklüğüne ve yapılan onca iyi niyetli çalışmaya rağmen elimizde sadece, gelişmiş ülkelerin 1990 yılı sera gazı emisyonlarını 2012 yılına kadar %5.2 azaltacak olan Kyoto Protokolü var. Başlangıç noktası olarak düşünülen Kyoto'nun, 1997'den bu yana çeşitli ülkelerin muhalefetiyle 7 yıl gecikmiş olması da cabası. Rusya'nın imzasıyla 16 Şubat'ta hayata geçen protokolün kuşkusuz en büyük eksiği, ABD ve Avustralya gibi iki sanayileşmiş ülkenin imzası.

Avustralyanın emisyon oranındaki artış 1990 yılına göre yüzde 66'yı bulmuş durumda. Amerika'da ise bu oran yüzde 20'lere yaklaşıyor;

azalmıyor artıyor kısacası. Bu yüzden ABD'nin yüzde 5'lik bir hedefe ulaşması ciddi ekonomik ve politik değişiklikleri gerektiriyor. Enerji kaynaklarında fosil yakıtlardan uzaklaşmak ve tüketim toplumu temelli bir Amerika'dan vazgeçmek gibi. Bu gereklilik Clinton yönetiminde bile homurdanmalara yol açmış, Bush'un iktidara gelişiyle ABD kendine "Kyoto"suz hatta mümkünse iklim değişikliğinden bahsedilmeyen bir yeni yol çizme kararı almıştı. Birkaç ay öncesine kadar Bush, tüm bilimsel verileri reddederek küresel ısınmanın insan etkisiyle gerçekleşmediği yönünde propaganda yapıyordu. Birçok büyük petrol ve kömür şirketi de canı gönülden kendisini destekledi. Gerek son yıllarda öngörüldüğü gibi artan felaketler, gerek Rusya'nın imza koyarak protokolü hayata geçirmesi bu asılsız politikanın bir sonu oldu. Bush ve kurmaylarının yeni bir manevraya gereksinimleri vardı ve bu u dönüşünü İskoçya öncesi yazılı bir açıklamayla, İskoçya'da ise Bush'un kendisinden dinledik. Biraz da Londra'daki bombaların etkisinden olacak, çok az kişinin dikkatini çekti. Bush'un yeni taktiği, ABD, Avustralya, Çin, Hindistan, Japonya ve Güney Kore'nin biraraya gelerek, küresel ısınmaya karşı yeni Asya-Pasifik paktını kurdukları haberinin 27 Temmuz'da basına sızmasıyla ortaya çıktı. Şu ana kadar 152 ülkenin imza attığı Kyoto'yu devre dışı bırakmak için bu yeni birliktelik kuruldu. BM'nin koordinatörlüğünde biraraya gelen Kyotocular, ABD'nin tek başına

kalmasına ve bilimsellikten ne kadar uzaklaşıp, petrol, kömür ve otomotiv kartellerinin emrinde bir hükümet olduğunu ispatlama açısından oldukça çarpıcı bir örnek oluşturuyordu. Öte yanda Bush, sektörleri rahatsız etmeyecek geçici önlemlerle gerçek çözümlerden uzaklaşmaya çalışıyor.

Temmuz 1 2005 tarihli, Beyaz Saray'dan yapılan açıklama aslında oldukça açık bir şekilde ABD yönetiminin yeni iklim planlarını gözler önüne seriyor. Toplam sera gazı emisyonlarını azaltmak yerine, "gerçekçi ve büyük" olarak nitelendikleri her bir ekonomik birim için seragazi emisyon yoğunluğunu 2012'ye kadar yüzde 18 azaltmayı tercih ediyorlar.(2) Kyoto protokolünün bitiş tarihi olan 2012'nin seçilmesi de bir rastlantı değil tabi. Amaç Kyoto'nun yerine başka bir mekanizma koymak. Enerji kaynaklarında fosil yakıtlardan yenilenebilir enerji kaynaklarına geçmek gibi birincil çözümleri göz ardı edip teknolojik yenilik ve değişikliklerle emisyon yoğunluğunu düşürmek. Aslında bu açıklamada göze çarpan en önemli veri, ortalama sıcaklığın artmış ve bunun insan etkisiyle gerçekleşmiş olduğunun açıkça söylenmesi oldu. Bu konuda yıllardır petrol şirketleriyle beraber lobi yapan bilim insanları şimdi ne diyecekler merak ediyorum doğrusu. Kritik olan bir başka açıklama ise, enerji kullanımında tüketimin azaltılmasıyla ilgili önerilen tedbirlerin en başta, elektriksiz yaşayan 2 milyar insanı etkileyeceği iddiası. Halbuki, gelişmiş ülkelerin her yıl

fosil ve nükleere verdiği 350 milyar dolar civarındaki sübvansiyonların değil yenilenebilir enerji kaynaklarına kaydırılması, durdurulması bile temiz enerjinin önünü açacak ve en fakir ülkelerde bile bu kaynakların kömürden, petrolden daha ucuza elde edilmesine olanak sağlayacak. Yine de Bush yönetiminin fakirleri düşünmesi beni duygulandırmadı değil!

Beyaz Saray'dan yapılan bu açıklamanın eylemlik kısmı ise, tam da yazının başlığını doğrular nitelikte. Bush iktidarının 2010 yılına kadar olan planları herkesin ağzına bir kaşık bal çalıyor. Hibrid arabalardan yeniden lisans verilecek nükleer santrallere, enerji verimliliğinden rüzgar ve güneş için hazırlanacak yeni vergi sistemlerine kadar bir dizi, altının nasıl doldurulacağı önlemleri içeriyor. Hatta içinde iklim liderleri ve temiz kömür verimliliği gibi korkutucu maddeler de yer alıyor. 2010 yılına kadar olan süre bir hazırlık safhasına benziyor. Orta dönem olarak nitelenen 2010-2020 yılları arasında ise gerçek hedefler göze çarpıyor. Hibrid, temiz dizel araçlarla petrol endüstrisi; temiz kömür standartlarıyla kömür endüstrisi; jeolojik depolama yöntemiyle muhtemelen gaz ve petrol endüstrisi ve gelişmiş nükleer santrallerle de nükleer lobi mutlu edilmeye çalışılıyor. Kısaca sevgili George W. Bush saflarını seçmiş gibi gözüküyor. Geriye kalan iki hedef içinde biyokütle yerel kalırken, yenilenebilir enerji/verimlilik için uluslararası yardım aranıyor(!) Bir diğer uluslararası işbirliğinin arandığı konu da jeolojik depola-

ma ya da haczetme. Buradan, yeni kurulan Asya-Pasifik paktının hangi konularda çalışacağını kestirmek çok zor değil. 80' yılların meşhur vergi sloganımız ve hayal gücümüzün yardımıyla, Bush'un Katrina'yı kendi planları için bir araç olarak kullanabileceğini düşünmek zor değil. Belki birgün, aşağıdakine benzer bir konuşmaya da şahit olabiliriz:

"Dünyanın en görkemli ulusunun vatandaşları. Her ne kadar kurtarma çabaları, yanbaşımdaki şeytan Castro'nun ülkesindeki çalışmalar kadar görkemli olmamış ve bazı vatan hainlerinin bizi bölmek için, bu başarısızlığımızı ırksal bir nedene bağlama çalışmalarını mantıklı görmüş olsa da, New Orleans'ın bir Irak olmadığı açıktır. Irak'ı bizzat gördüm ve daha kötü bir durumda. Ayrıca umutsuzluğa kağılmaya hiç gerek yok! Katrina'nın sular altında bıraktığı her mahalle, pazar payı daralmış olan nükleer endüstri için bir cep nükleer santrali(3) ya da artık nasıl dizel satarım diyen otomotiv endüstrisi için bir hibrid araba olarak geri dönecektir. Bu arada, daha yüksek setlerle korunmuş yeni New Orleans'ı (New New Orleans örneğin) aynı Irak'ı yeniden inşaa ettiğimiz gibi kısa sürede inşaa edeceğiz. Tek sorunumuz, Katrina'dan daha şiddetli ve bilinen en yüksek şiddette olan Rita'nın henüz bölgeyi terk etmemiş olması. Alacağımız tüm bu önlemler küresel ısınmayı durduramayabilir ama hiç merak etmeyin. ABD hazinesi, dünyadaki diğer devletlerin yapabileceği duvarlardan daha yüksek duvarları yapabilecek kaynaklara sahiptir. Yeryüzünde küresel ısınma sonucunda ayakta kalacak bir ülke olursa bunun Bangladeş olmayacağını garanti ederim. Çünkü onların hiç parası, yani doları yok..."

NOTLAR:

(1) America's Two-Front War . Convergence Weekly, William Thomas

(2) President Bush Is Addressing Climate Change. Fact Sheet, 1 July 2005. U.S. Department of United States.

(3) ABD'nin küçük, nükleer silah yapımına mücadele etmeyen S-Star adlı yeni cep nükleer santral planlarına atfen...